

MLADOST

ŠTEVILKA 1
LETNIK 1976/77

GLASILO O.Š. MARTINA KORESA PODLEHNIK

Redno literarno glasilo učencev
osnovne šole Martin Kores
P o d l e h n i k

M L A D O S T

Šolsko leto: 1976/77

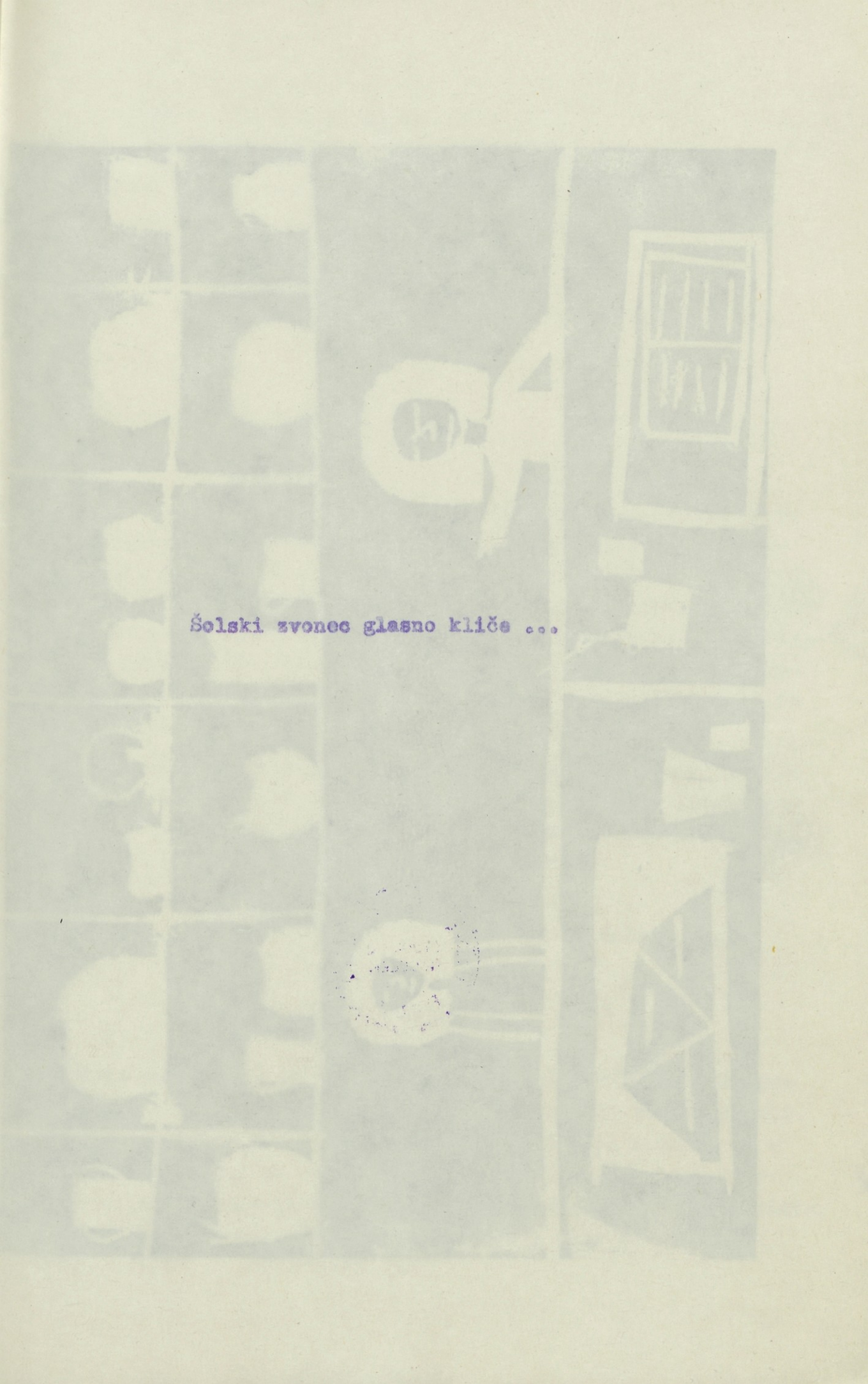
Redna literarna glasila
osnovne šole Martin Koroš
Podlehnik

LIBRARY

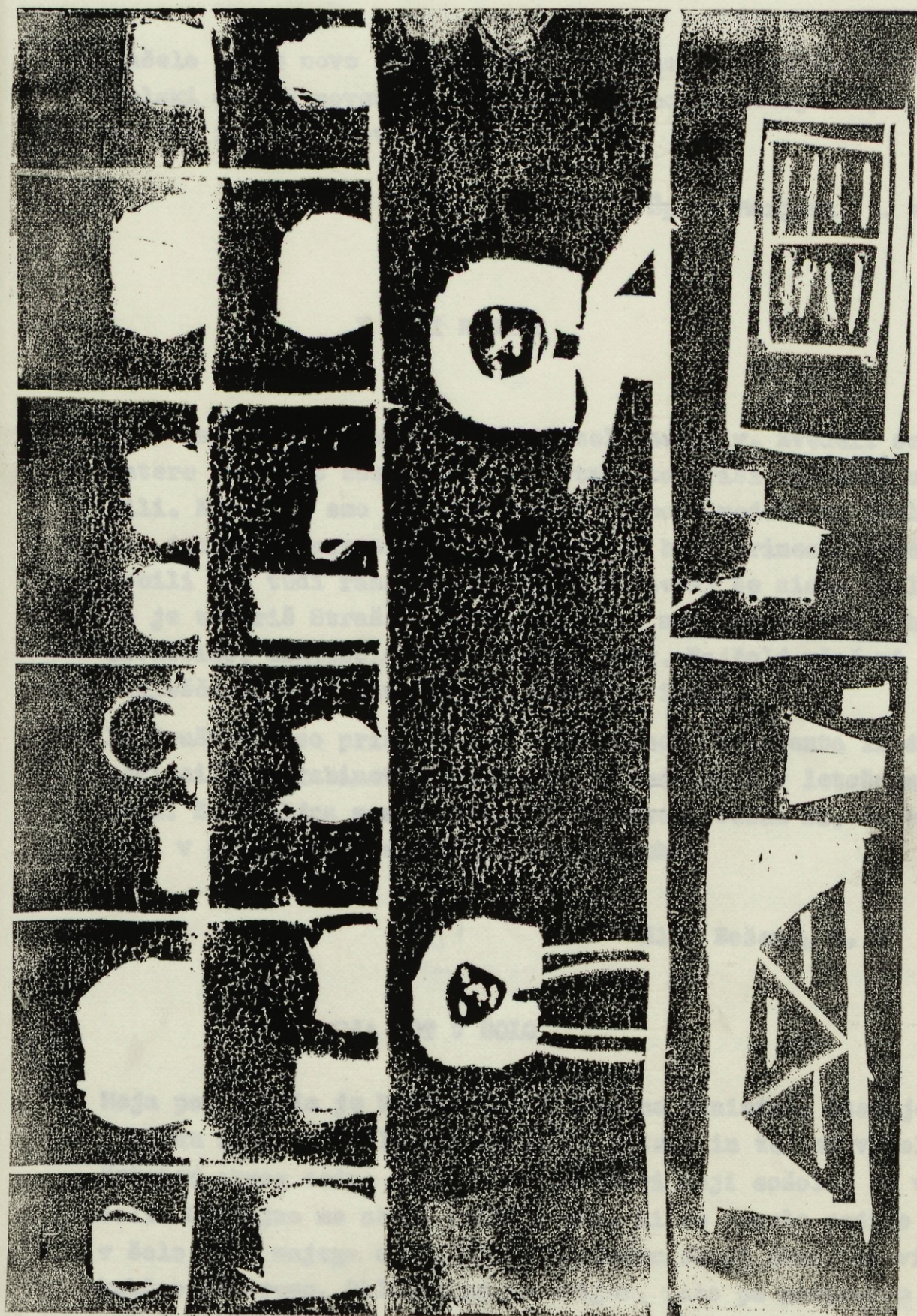

S-16904-D
7.6.1978

Šolsko leto: 1977/78

Šolski zvonec glasno kliče ...

V NOVO ŠOLSKO LETO

Začelo se je nove šolske leto. Nestrpno pričakujemo prvi šolski dan. V novem razredu nas čaka mnogo učenja. Upam, da bom izdelala novi razred.

Šprah Marjana, 3. a

V NOVI RAZRED

Prvi dan v petem razredu je bil zelo zanimiv. Zvedeli smo, katere predmete bomo imeli in kateri tovariši nas bodo učili. Napisali smo si tudi urnik, da bomo vedeli za naslednje dneve, katere zveske in knjige si bomo prinesli v šolo. Dobili smo tudi razrednika, ki ga do sedaj še nismo imeli. To je tovariš Strašek. Dobili smo tri nove predmete: srbohrvaščino, angleščino in tehnični pouk. Najbolj všeč mi je angleščina, ker imamo učenci angleška imena.

Iz Gruškovja so prišli k nam novi učenci; dva fanta in dve deklici. Imamo kabinetni pouk, kar je tudi novo v letošnjem letu. Zadovoljna sem s predmetnim poukom. Želim si, da bi tudi v petem razredu dosegla lepe uspehe.

Hliš Božena, 5. b

MOJA POT V ŠOLO

Moja pot v šolo je kratka in ni posebno zanimiva. Stanujem v bloku nasproti šole; kakih 300 m stran in že sem v šoli. Vstanem okrog sedme ure, ko se nekateri moji sošolci že v šoli. Običajno me zbudi vrišč otrok, ki se veselo podijo v šolo mimo mojega okna. Hitro pogledam skozi okno, da vidim, kakšno je vreme. Oblečem se in umijem, nato pa pospravim

otroško sobo. Včasih pustim po sobi vse razmetano in je mami-
ca huda. Hitro zadržujem, včasih pa kar vzamem torbo in zbe-
žim po stopnišču na cesto. Zunsj me čakajo moje tri muce. Na-
hranim jih in pobožam. Nato se hitro odpravim v šolo. Pri pre-
hodu za pešce pogledam na obe strani zaradi avtomobilov. Nato
smuknem čez cesto. Tam se pridružim ostalim otrokom. Če je do-
volj časa, še malo poklepetam s sošolkami.

Včasih si želim, da bi bila moja pot v šolo daljša.

Babosek Darinka, 3. a

POGOZDOVANJE

Bilo je megleno in vlažno jesensko jutro. Skozi okno je prodi-
vala prva svetloba. Prebudila me je iz sna. Hitro sem skočila
iz postelje ter se umila. Poiskala sem motiko, vzela vrečko
z malico in odšla. Na pragu mi je puhnil hladan zrak v obraz.
Vendar me to ni motilo. Vedela sem, da grem na pogozdovanje.
Točno sem prišla na dogovorjeno mesto. Nekaj časa smo čakali.
Kmalu se je izza ovinka prikazal kombi. Zložili smo se vanj.
Šofer je gritisnil na plin in še smo se odpeljali proti Rod-
nemu vrhu. Med potjo smo se smejali in zbijali šalo, meni pa
je pogled nehote usel skozi okno. Pokrajina je bila meglena,
nebo je bilo nizko in zdelo se mi je, da bi ga lahko prijela
z roko. Travniki so bili gosto posejani z roso, gola drevesa
pa so bila vsa pusta in temna. Po ovinkasti in slabi cesti
smo se končno pripeljali na cilj in izstopili.

Zgrabili smo motike in vsak en šop sadik in smo se z naglimi
koraki spustili v vznožje hriba. Gospodari so nas razvrstili
po pobočju in začeli smo z delom. En učenec je kopal jame,
drugi pa je sadil. Sprva nam delo ni šlo preveč od rok. Ko
so nam gospodarji vse natančno razložili in pokazali, kako mo-
razo saditi, je delo steklo. Zagnano in zavzeto smo se be-
rili s strmino, za nami pa so ostajale ravnoavrske posajenih
smrekic in dąglasij. Gospodari so poskrbeli, da smo sadili
natančno in skrbno. Ko smo posadili vse smreke, smo imeli ma-
lice. Posedli smo po štorih in hloedih ter s tekom malicali.
Malico smo zalili s orami, ki so nam jih oskrbeli gospodarji.
Potem smo se spet odpravili pogozdevat. Posadili smo še nekaj

surek in duglasiš. Po končanem delu smo se postavili v vsno-
žju hriba in kar prijetno je bilo pogledati na poseke, ki pa
sedaj ni bila več gola, ampak lepo posajena s mladimi sureka-
mi in duglazijami. Z očmi sem begala po hribu in hotela ugo-
toviti, katere vrste sem sadila, Rada bi si jih čim bolj vti-
snila v spomin, saj me bo zanimalo, kako bodo drevesca rastle.
Morda bom že čez nekaj let hodila po tisti globači in bom ve-
dela, da sem tista drevesca sadila jaz, ko sem še obiskovala
osnovno šolo. V mislih sem si že predstavljala lep zelen go-
sadiček in v duši mi je bilo tako toplo. Šele sedaj sem ugo-
točila, da je opozarjanje gosdarjev, naj sadimo skrbno, bilo
dobronamerno in so s tem hoteli doseči, da bo nekeč na tej po-
seki zrastel lep gozd.

Po končanem delu smo se spet naložili v kombije in se srečno
odpeljali v dolino. Polni veselja in lepih vtisov smo se raz-
šli. Z dolom smo bili zadovoljni in sedaj bomo stiskali pesti,
da bodo sadike lepo rastle.

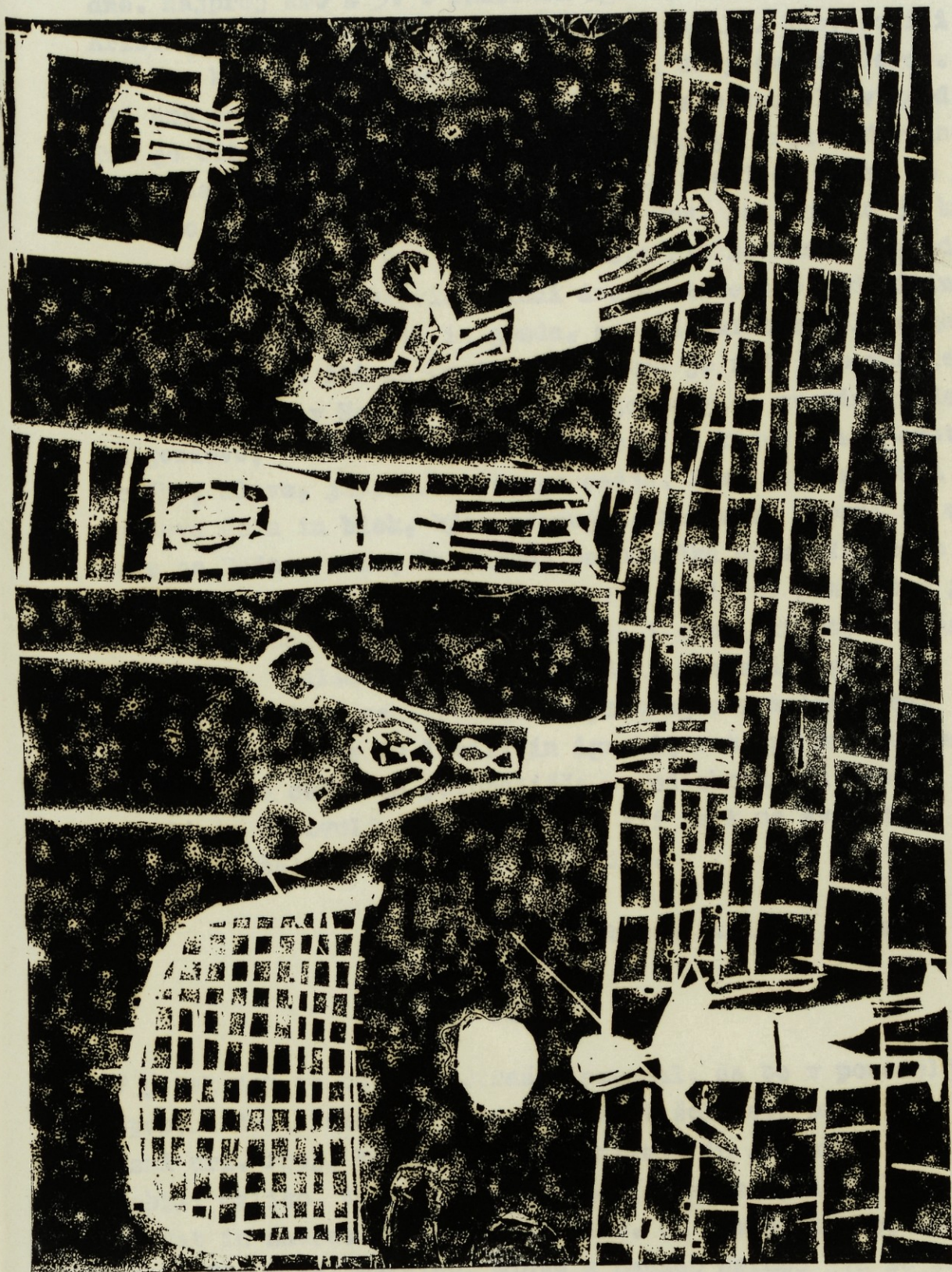
Svenšek Jožica, 8. b

POGOZDOVANJE

Vsako leto Gozdno gospodarstvo pogozduje. Odložili smo se,
da bomo šli pogozdovat, da si bomo zaslužili nekaj denarja
za izlet.

V soboto smo se s dvema kombijema odpeljali na Rodni vrh.
Vreme nam ni bilo naklonjeno, ker je bila zjutraj gosta megla.
Vzeli smo vsak po dva šopa sadik in jih nesli v grapo, kjer
je bil golosek. Takoj smo se razporedili in začeli saditi.
Ko smo prišli skoraj do vrha, sem naenkrat začutil prve kap-
lje dežja. Ker je bila megla, nisem videl ali kaplja deš ali
prši megla. Vedno bolj je začele škrepiti. Čez nekaj minut je
že začelo močno deževati. Šli smo v grapo in smo se namalica-
li. Medtem je nehale deževati. Spet smo se napetili sadit.
Delo je bilo sedaj težje. Blato se je prijemalo na noge in
roke. Spet je začelo deževati. Prekinili smo s delom, nakopali
sadike in jo uvrili na breg, kjer smo imeli kombija. Ko smo
prispeli do kombijev, smo bili že premočeni. Denov sem prišel
moker in ves blaten.

Drevenšek Slavko, 8. b

IMELI SMO ŠPORTNI DAN

V soboto smo imeli športni dan. Zelo smo se veselili tega dne. Najprej smo s 3. b razredom igrali med dvema ognjema. Kristina je slabo igrala, zato smo izgubili. Razveselili smo se, ko nam je tovarišica povedala, da gremo na Gorco. Šli smo preko nadvoza, čez Regataico, nato smo šli v gozd. Tam je bilo lepo in nadihali smo se svežega zraka. Marjana, Zvezdana, Olga, Jerica in jaz smo peke pesnice. Dečki so plovili po drevju in deklicam nagajali. Tov. Danica nam je kazala pot čez gozd. Dve tovarišici sta šli za nami. V gozdu smo slišali peti kukavice. Tudi druge ptice smo videli in slišali. Ko smo prišli iz gozda, smo šli mimo sošolkininega doma. Nato smo šli na Ozniško. Od tam je zelo lep razgled na vse strani v Halozah. Zelo lep je razgled na vinograde in gozdove, ki že zelenijo. Po hribih še kljub mrazu cvetijo bruske, slive, jabolke in drugo sadje. Prav lepo se vidi naša nova šola in blok, kjer stanujem. Na desni strani se vidi šola na Rodnem vrhu, še naprej pa Donaška gora. Iz Gorce se lepo vidi tudi k nam in k moji stari mami. Ob gozdu nam je tovarišica Danica pokazala dve najhujši sni, ki sta se paali. Ko sta nas zagledali, sta prestrašeni sbežali v gozd. V Ozniški vili so nam tovarišice postregle s malinovcem. Nekaj časa smo se še lovili in igrali, nato pa smo se napotili mimo cedve in pokopališča v Podlehnik. Tu smo se veselili in zadovoljni poslovili in šli vsak na svoj dom. Vsi si še želimo takšni športnih dni.

Baboska Darinka, 3. a

ŠPORTNI DAN

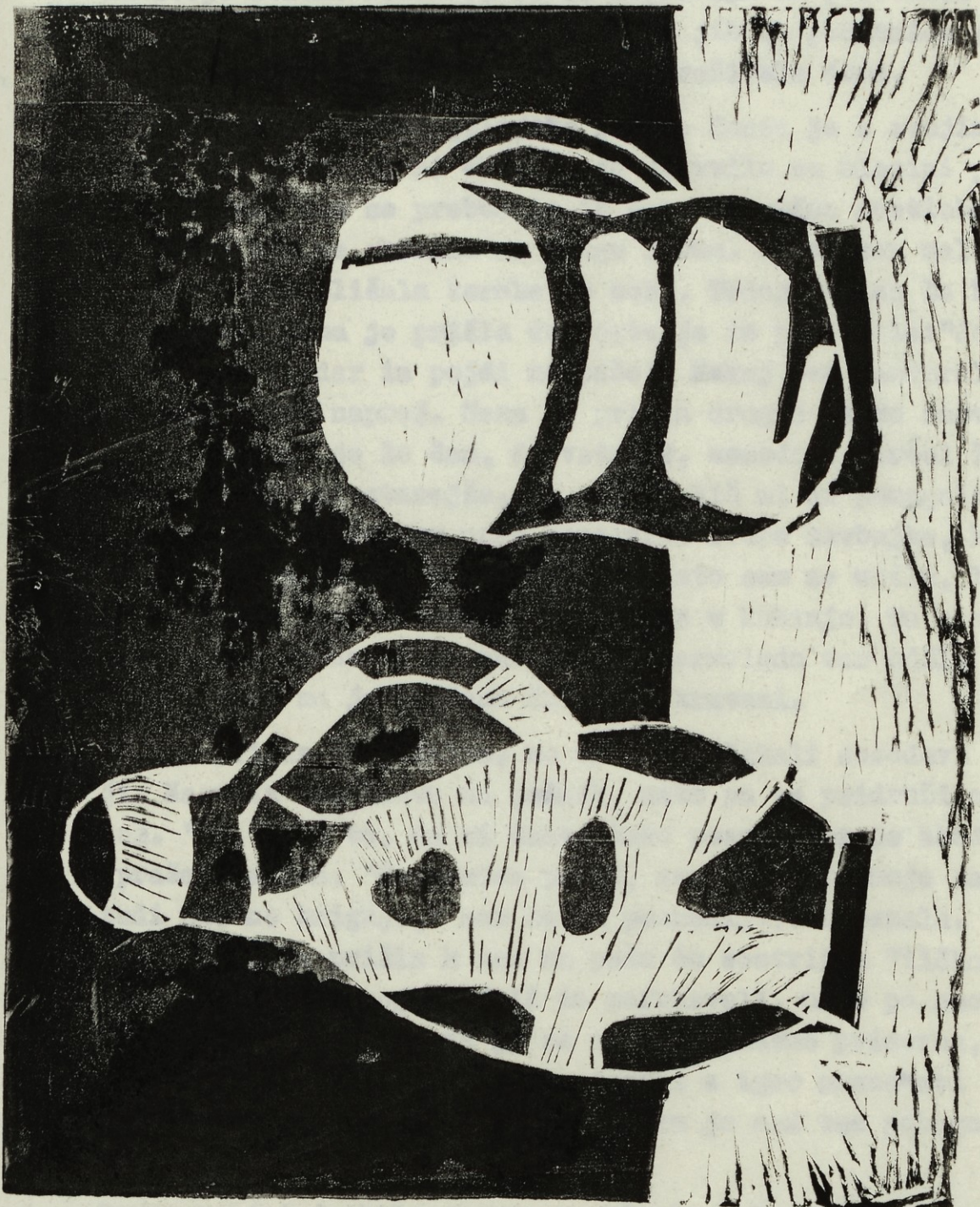
V petek nam je tovariš Strašek povedal, da bo v ponedeljek športni dan. Zelo sem bila vesela. V šolo smo prišli ob osmi uri. Prej, ko smo šli na sankanje in smučanje, smo dobili malice. Ko smo se namalicali, smo se šli na hrib sankat in smučat. To ni bilo daleč. Če nas je zeblo, smo lahko šli v telovadnico. Midve s Danico Hrnac sva se sankali. Ker naju ni bilo strah, sva se vozili s vrha hriba. Jaz sem peljala tovarišico Hrnco. Rekla mi je, da je bilo v redu. Potem sem peljala sestro Danico in sva se skozaj

zaleteli v drevo. Ko sem videla, kaj se bo zgodilo, sem hitro skrenila v levo. Danica se je tako ustrašila, da je padla s sank. To je bil najbolj smešen dogodek, ki sem ga doživela tega dne. Potem je Danica morala domov. Tako sem tudi jaz šla domov, ker se nisem imela s čim sankati. Ko sem prišla domov, sem vzela smuči in se spustila po bregu navzdol in sem tako padla, da me še sedaj boli noga.

Maron Justika, 5. b

Počitniški doživljaji

1. The first of these is the fact that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people of the United States for many years. It is a fact which has been recognized by the government and the people of the United States for many years. It is a fact which has been recognized by the government and the people of the United States for many years.

POLETNI DAN

Šola se je zaprla in začeli so se počitniški dnevi. Učenci smo se poslovili od učiteljev in od šole ter odšli vsak na svojo stran. Nekateri so se odpravili na počitnice na morje, v planine, v mesta, nekaj pa jih je počitnice preživel kar doma. Tudi jaz sem jih preživel doma.

Bilo je lepo poletno julijsko jutro. Sonce je s svojimi žarki prodiralo skozi okno in se ustavilo na blazini postelje. Počasi sem se prebudila iz sna. Od močne svetlobe sem zanižala ter se obrnila na drugo stran. Komaj sem malo zadremala, že sem slišala kerake po sobi. Tedaj sem se še bolj potuhnila. Mama je prišla do postelje in poklicala: "Jožica, vstani že vendar in pojdi na pašo!" Nekaj sem zamrmrala, nato sem spala kar naprej. Mama je prišla drugič in me znova poklicala: "Zdaj pa je že čas, da vstaneš, sosedovi otroci že pasejo, a ti, ki si starejša, še spiš!" Nič mi ni pomagalo, morala sem vstati. Hitro sem nase potegnila stare kavbojke, ki jih imam za na pašo ter brezrokavnik. Nato sem se umila, lase sem si počesala samo površno in odhitela v kuhinjo. Tu sem si odrezala kos kruha in ga namažala z marmelado ter odšla k hlevu. Pred hlevom me je že mama čakala s kravami.

Ko sem prišla do pašnika, so me že pričakali sosedovi pastirji. Nagnala sem krave na pašnik, nato pa se pridružila sosedom. "No, kako to, da si danes tako pozna?" me je zbadljivo vprašal Marjan. "Radoveden pa si, ampak saj te moje zadeve tudi nič ne brigajo," sem se mu posmehljivo odrezala. Čez nekaj časa je prišla k nam na pašo še sestrična Tilčka. Nekoliko časa smo se pogovarjali in zafrkavali, nato pa smo se začeli igrati. "Igra pa je za naju dve ravno primerna," je dejala Tilčka. Toda kmalu smo morali z igro prenehati in odšli smo vsak za svojo živino, ki nam je med tem pobegnila v gozd.

Ravno te dni je bila sezona za pšenico. Kmetje so jo pridno želi in jo spravljali v skednje, kjer so je potem z mlatilnicami mlatili. Tudi mi smo spravljali zadnjo pšenico. Prejšnji dan smo jo mlatili z mlatilnico. Toda noč nas je prehitela in ostalo nam je še nekaj za mlatiti. Mi otroci smo se

odločili, da te malenkosti ne bomo mlatili na mlatilnico, ampak bomo poskušali malo s tepni.

Ko sva prignali s Tilčko iz laše, sva v preši poiskali "cepe" za mlatenje. Prišel je tudi bratranec Stanke. Imeli smo vsak svoje "cepe" in še mami se ostale ene. Po sklednju smo namerjali snope in začeli vrteti "cepe" in mlatiti. Toda, kakorkoli smo poskusili, ni šlo po ritmu. Pa je eden uderil drugemu po cepeh, zopet je bil en počasnejši, drugi pa prehitel. Nazadnje nas je le mama malo naučila. Na koncu pa nam je še kar za silo šlo, takrat pa bi bili radi še več mlatili, pa nismo imeli kaj.

Popoldne se je pričelo pripravljati k nevihti, toda dežja potem le ni bilo. S Tilčko sva se odpravile k sosedu po marelice. Ne da bi pogledala pod noge, sem stopila na suho vejo. Veja se je odlomila in sfrčala sem na tla. Nič mi ni pomagalo pri padanju in prižepanju za drugo vejo. Obledela sem na vrtu. Prestrašila sem se tako, da sprva sploh nisem prišla do sapa. V obraz pa sem postala vsa blede. Čez nekaj časa sem vstala. Nič hudega se mi ni pripetilo, samo opraskala sem se po nogah in rokah. Tudi soseda in Tilčka sta se zelo prestrašili. Na silo sem se nasmejala in ju s tem opozorila, da mi nič ni, čeravno mi v tem trenutku ni bilo najbolj za smeh. Po tleh sem pobrala še nekaj marelic, na drevo pa nisem hotela več. Malo pozno je sva odšli domov.

Doma je Tilčka takej povedala mami, da sem padla z marelice. Potem ni je mama povedala nekaj primexov, kaj vse se lahko pripoti, če padeš z drevesa. Nazadnje pa mi je bilo še vsega zadosti. Dejala sem jima: "Vidre bi še iz muhe naredili olona!" Nato smo tudi pogovor obrnili v druge smer.

Proti večeru se je zopet začelo kroljenje živine. Mami sem pomagala nakrmiti krave, nato pa še pomočati. Zvečer pa sem šla spat polna vtisov tega poletnega dne.

Tako kot ta dan sem po večini preživljala vse poletne, počitniške dneve. Čeprav sem jih preživela doma, sem včasih doživela veliko veselih dogodkov, vendar tudi neprijetnih ni manjkalo. Ti počitniški dnevi so kmalu minili in zopet so se odprla šolska vrata, skozi katera je začel šolski zvonec veselo klicati v novo šolsko leto za novimi uspehi in pričakovanji.

POLETNI DAN

Vsak dan se mi je začel skoraj enako. Vsak dan sem morala pospraviti po kuhinji in po sobi. Dan se mi je navadno pričel z iskanjem gob. To sem počela skoraj vsak dan. Večkrat sem ves gozd preiskala zama in sem se domov vrnila praznih rok. Doma pa so se mi posmehovali ter me zbadali, da sedaj zaradi mene ne bo zajtrka. Ko mi je bilo že tega zbadanja čez glavo, sem vzela knjigo ter odšla na pašo. Penavadi je pasla mlajša sestra, a ta dan me je nekaj vlakle na pašo. Ko bi bila vsaj slutila, kaj se mi bo zgodilo, ne bi šla na pašo. Ko sem se zatopila v branje, sem pozabila na krave. Šele, ko me je predramil manin glas, sem se zdrznila in poiskala šibo. Stekla sem po krave, ki so že od prve do zadnje bile zaposlene s sosedovo kurozo. Krave sem nagnala naravnost v jabolka. Ko sem pa videla, kako se krave goste v jabolki, sem jih znova začela preganjati. Ko sem jih nagnala izpod jablan, sem naenkrat zagledala, kako se ena krava davi v jabolko. Ves strah mi je pognalo v kosti. Nisem vedela, kaj naj storim. Ko sem hotela steči domov, sem obstala na mestu kot okamenela. Pomislila sem, da bi lahko kaj sama pomagala. Začela sem tipati, kje je jabolko. Ko sem ga le etipala, sem ga začela porivati sem ter tja. Nisem vedela, da sem s tem naredila še večjo nesrečo. Kravi sem potisnila jabolko še niže, pri tem pa se je začela še bolj daviti. Ko sem uvidela, da sama ne bom naredila ničesar, sem se kot mesečnica odpravila domov. Doma sem komaj v nekaj besedah povedala, kaj se je zgodilo. Vsi so stekli na travnik h kravi. Jaz pa sem hitro poklicala nekaj ljudi, da bi pomagali kravi spraviti jabolko iz goltenca. Kmalu se je okrog krave zbralo skoraj pol vasi. Dva močnejša možakarja sta prijela krave, soseda, spretna ženska, pa je potegnila kravi jabolko iz goltenca. Jaz sem ves čas stala ob strani in se vsa tresla ter čakala, kaj se bo zgodilo. Tedaj pa so se naenkrat vsi obrnili k meni in me začeli zmerjati. Ali kljub temu sem se hitro opogumila ter hitro, dokler je še bil čas, rekla: "Krivi so tisti, ki niso pobrali jabolki!" Tedaj je mama začela karati sestri. Znagoslavno sem ju pogledala ter odšla nazaj na pašo. To znagoslavje sem prikrila z resnostjo, da ljudje tega ne bi opazili.

Ko sem se obrnila nazaj, mi je zastal korak. V njenih očeh sem opazila solze. V trenutku me je zapela vest. Tedaj mi ni bilo več vseeno. Ko sem prišla na pašo, nisem brala več knjige. Pazila sem na krave. Nisem več dolgo pasla. Ko sem prišla domov, je bilo že skerač vse posabljeno, le sestri sta me gledali postrani in bili sta jezni name. Vendar je vse to hitro minilo. Popoldan, ko pa je sonce toplo gorelo, smo šli naloget otavo. Ko smo pripeljali voz domov, smo se šli kopat. Čas nam je hitro minil in spet je bilo treba iti na pašo. Tokrat nisem šla jaz, ampak je šla sestra. Jaz pa sem šla na njivo po koruze. Na travniku smo si zekurili in pokli koruze. Na krave pa nismo več posebili, vedno je kdo pasil nanje. Ko se se krave napeale, smo jih zaprli. Okrog ognja pa se je sbralo precej otrok. Vsi skupaj smo si pokli koruze in še dolgo v noč prepevali. Ko smo s sestrami prišle domov, smo šli jest. Ko sem hotela vzeti krožnik iz omare, sem se pri tem spotaknila in sem zlomila šipo. Tokrat so se mi sestre posmehnile in mi vrnilo.

Gopak Silva, 8. 6.

DOŽIVLJAJ MED POČITNICAMI

V petek smo odšli na kratek izlet. Tudi ati je imel neki službeni opravke v SIP v Šempertu. Med potjo, ko smo se peljali v Kranj, smo si ogledali letališče Brnik. V Kranju smo si ogledali sejem, ki je razstavljal kmetijsko mehanizacijo in gospodinjstvo opremo. Po ogledu sejma smo se odpeljali na Veliko planino. Na Veliki planini smo prenočili. Zjutraj smo se odpravili do vrha planine. Obiskali smo precej planinskih koč. Hoja po planini me je veselila predvsem zato, ker sem lahko zbiral žige planinskih koč. Videli smo dosti naselij planšarjev, ki so imeli mnoge živine na paši. Še več smo videli vikend hišice, ki so narejene iz lesa in se v drugačnem stilu kot pri nas. Po naši dolgi hoji po planini smo prišli spet nazaj do sedežnice, s katero smo se odpeljali do žičnice s gondolo. Tam smo prestopili na gondolo in se odpeljali v dolino. Imeli smo še nekaj časa, zato smo se napotili k izvira Kamniške Bistrice. Potem smo se šli še malo okrepčati

in se nato napotili proti domu. Tako je potekel naš dvodnevni izlet, ki mi je bil najbolj zanimiv izlet med počitnicami.

Lukman Bogdan, 5. b

DNEVNIK

Ponedeljek, 24. 1. 1977

Vstal sem ob 8. uri. Do 9.30 sem bral knjigo, nato sem šel jest. Ko sem se najedel, sem odšel k bratrancu. Pri bratrancu smo skupaj naredili lesene puške, pištole in nože, nato pa smo se šli streljat. Potem si je bratranec izmislil, da bi naredili bič.

Šli smo v Ptuj. V Ptuj smo šli po gorivo in k znancem. Tam smo dobili suhe klobase. Suhim klobasam se pač nisem odrekel. Ura je bila že pozno, nato smo morali domov.

Torek, 25. 1. 1977

Ko sem zjutraj vstal, sem se oblekel in sem šel lupit krompir za družbeno prehrano. Ko sva s kuharico nalupila krompir, je kuharica pripravila solato. Tudi pečenka je bila pečena. Ura je bila pol deset. Šel sem jest. Kuharica mi je dala velik kos mesa, ker sem ji pomagal.

Sreda, 26. 1. 1977

Zjutraj sem bral knjigo. Nato sem šel jest. Ko sem se najedel, sem šel k Romanu. Bil sem pri njem do večera. Zvečer smo se žogali.

Četrtek, 27. 1. 1977

V četrtek sem dolgo spal. Ko sem se najedel, sem si naredil novi bič. Bile je nekaj po drugi uri. Šli smo se igrati v čebelnjak. Ko se je znočilo, smo šli vsak na svojo stran in si rekli adije.

Petek, 28. 1. 1977

V petek zjutraj smo igrali človek ne jezi se. Potem smo pokali z bičem. Nato smo šli v čebelnjak pospravljat. Takoj se je vsak lotil dela. Ko je bilo vse pospravljeno, smo se šli streljat. Streljali smo se do mraka.

Nedelja, 30. 1. 1977

V nedeljo sem dolgo spal. Potem sem šel ribat tla. Popoldne smo se odpeljali k staremu atu za 51. obletnico poroke. Zvečer smo se vračali domov. Nato sem šel kartat k sosedom. Zmagal sem jaz. Potem sem šel domov. Doma sem gledal po televiziji Ušiško republiko.

Ponedeljek, 31. 1. 1977

Zjutraj sem bral knjigo Enciklopedija za otroke. Ko sem se najedel, sem šel k bratrancu. Pri njem smo se streljali. Nato me je klical ata, naj grem k Novaku po blok.

Torek, 1. 2. 1977

Zjutraj, ko sem se zbudil in pogledal skozi okno, sem videl, da je zunaj sneg in sem se šel smučat. Smučal sem se akoraj ves dan. Ko sem bil lačen, sem šel domov.

Sreda, 2. 2. 1977

Ko sem pospravil, sem šel na malico. Po malici sem se šel smučat k Romanu.

Četrtek, 3. 2. 1977

Danes sem dolgo spal, nato sem se najedel in se odšel smučat. Smučali smo se do štirih popoldne. Nato sem zakuril in gledal televizijo.

Petek, 4. 2. 1977

Ko sem vstal, sem naredil vse, kar je bilo potrebno. Nato sem si namazal smuči in se šel smučat. Ob štirih popoldne smo šli v Ptuj k frizerju, po gorivo in drugo. Ko smo prišli domov sem zakuril in gledal televizijo.

Sobota, 5. 2. 1977

V soboto sem bil do desetih v postelji. Nato sva z mano zribala kuhinjo. Potem sem se šel sankat. Sanke so mi letele kot blisk. So mi šle najdalje. Bilo nas je pet. Pri smučanju sem se tudi najboljše odrezal jaz.

Lukman Begdan, 5. b

IZ POČITNIŠKEGA DNEVNIKA

Četrtek, 3. 2. 1977: Danes sem bila vza mokra, ker sem se že zjutraj sankala, čeprav ne je zeblo. Potem sem se preoblekla in sem se z Agico igrala gumbtivist. Ata naju je kregal, ker sva se igrali v skednju. Potem naju je mama poklicala, da morava k Lidiiji. Ko sva ji dali mleko, je kaspala. Mi dve sva se šle naprej igrat gumbtivist. Mama in Darinka sta pri studencu splehnjevale perile. Ko sta prišle domov, sva z Agico hitro pospravile gump. Zvečerilo se je in mama je začela kuhati večerjo. Dolgo se je kuhala ta večerja. Nisem je počakala. Začela sem kar pisati dnevnik, ker nimamo elektrike in ima stara mama plinsko luč.

Vinko Vikič, 5. a

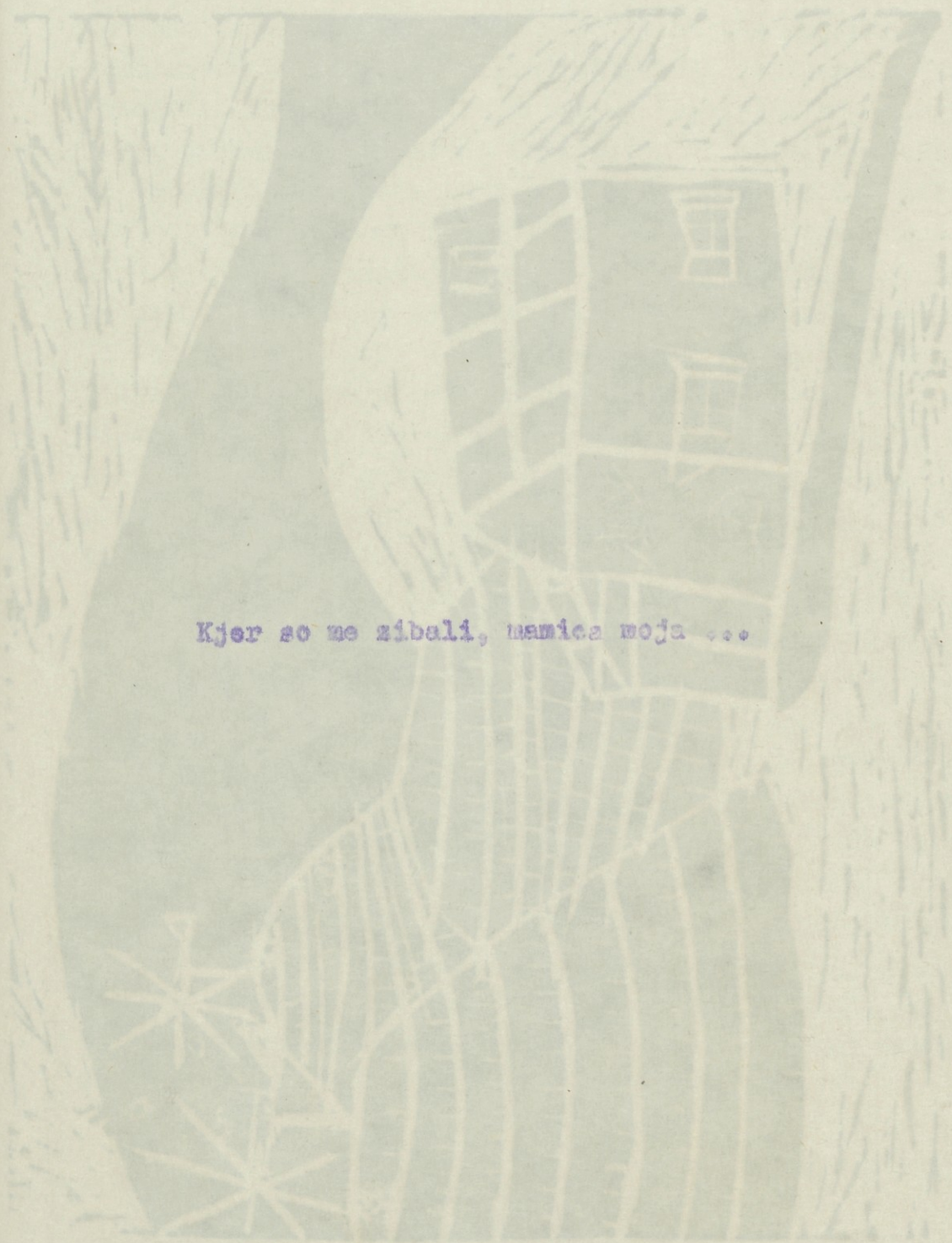
PRVOMAJSKI PRAZNIKI

V soboto, 30. aprila, smo imeli v Podlehniku proslavo. Cel dan sem samo mislila, kako bom šla na proslavo in kako bo lepo. Že v torek sva se z Marijo domenili, da bova skupaj odšli na avtobus. Rekla mi je, da me bo počakala v Gruškovju in naj pridem ob 16. uri, da bova odšli na avtobus. Ko sem jaz prišla tja, kjer sva se domenili, je ni bilo. Ko sem že dolgo čakala, sem vprašala Miheleco, če ve, ali je Marija že odšla. Miheleca je rekla: "Marija iz Kristina sta odšli na avtobus že ob 14. uri". Jaz ji dolgo nisen verjela. Miheleca pa je še enkrat ponovila, da je res. Užaljena sem odšla domov.

Mama me je vprašala, kako to, da sem že doma. Rekla sem ji:

"Marija mi je obljubila, da me bo čakale na avtobusu, pa sta s Kristino odšle že s prvim avtobusom." Mama se mi je smejala in rekla: "Zakaj pa verjameš vse, kar ti kdo reče." Meni pa je bilo hudo, ker nisem mogla na proslavo. Mislila sem si, da so vse druge tam, samo mene ni. Še bolj hudo pa mi je bilo drugi dan, ko so sosedovi otroci povedali, kako je bilo lepo.

Kralc Marjana, 5. a

Kjer so me zibali, mamica moja ...

PODLUBNIK

Podlubnik je majhen, razstavni vrtiček v Ralskem, nekaj 20 km

Moja najljubša podoba je moja vasa. Ko pride pomlad, jo vna v
selenju. Ob potoku rastejo prvi vrtniki, po juncih in po

PODLEHNIK

Podlehnik je majhna, raztresena vasica v Halozah. Kakih 10 km je oddaljena od Ptuja. Sestavlja jo majhna dolinica, ki jo na obeh straneh obkrožajo slikoviti griči, posajani s številnimi vinogradi in gozdički. Po dolini jo speljana avto cesta, ki je v vas prinesla novi utrip življenja. Po cesti se valijo kolone avtomobilov. Sprva so drveči avtomobili na nas delovali pošastno, sedaj pa smo se nanje navadili in njihov trušč sprejeli v svoj vsakdanjik. Ob cesti se začele rasti hiše kot goba po dežju in njihovi lastniki kar toknujejo, kdo bo imel lepši in bolj sodoben dom. S cesto so prišli k nam tudi turisti, in zanje so Petrolovci zgradili motel, ki je ponos vseh Podlehničanov. Radi se pohvalimo, da ni daleč naokoli tako lepega gostinskega lokala kot jo naš. Za učence pa je seveda najpomembnejša šola, ki je bila zgrajena pred šestimi leti. Je prostorna in svetla, a za nas je največ vredna telovadnica, kamor bi se vsi kar najraje preselili. Pri nas je vedno lepo. Vsak letni čas nam prinaša nekaj novega. Pomlad nas zasuje s zvončki in trobenticami ter nežnimi belimi cvetovi sadnega drevja, poletje nam prinese mnogo zelenja in žgočega sonca, a jesen nas obdari s lepimi rdečimi jabolki in sončnim grozdom, ki nam ga klopotei komaj obvarujejo pred nadležnimi in sladkosnednimi škorci. Zima pobeli hribčke in privabi otroke na sanke in smuči, a nagajivi mesar se zdaj pri tej, zdaj pri drugi hiši vrti okoli spitanega prašička in pripravljakoline. A kakšni smo mi, domačini? Radi se ob vinski kapljici razveselimo in si oddahnemo po napornem delu v gozdu ali vinogradu. Radi si zapojemo in kakor lastovke se vedno radi vračamo med naše griče, med naše vinograde, v naše domove.

Svenšek Jožica, 8. b

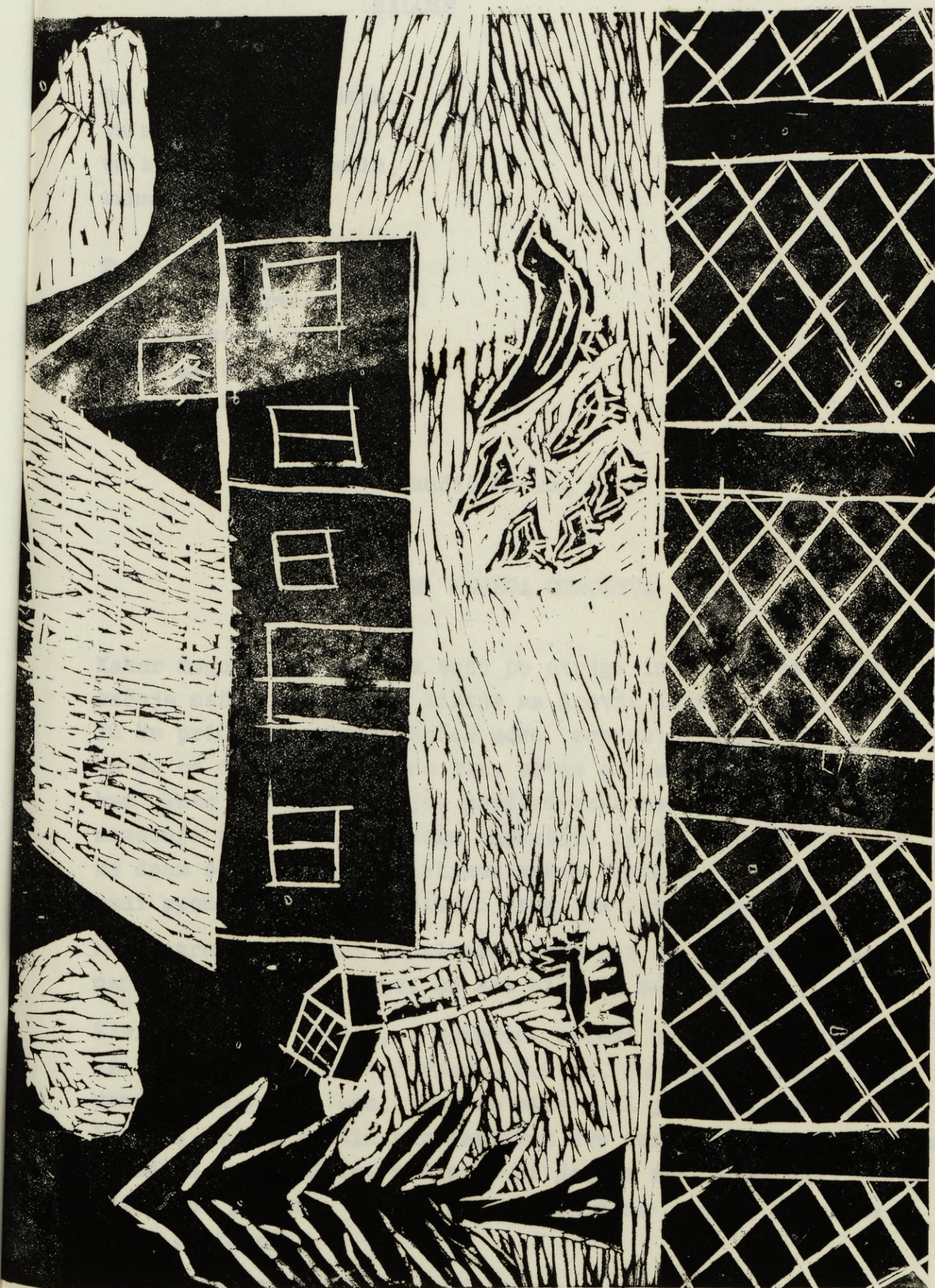
MOJA NAJLJUBŠA PODOBA

Moja najljubša podoba je moja vas. Ko pride pomlad, jo vsa v zelenju. Ob potoku rastejo prvi zvončki, po jasnih in po po-

hribih pa vijolice in trobentice. Gozd namah oživi, dobi lepo zeleno barvo, v grmovju vesele žvrgelije ptički, ki nas vsako jutro prebude. V gaju pa se oglasi kukavica, ki je spet prišla pozdravit naše vas. V nlev se vrnejo lastovice; spletajo si gnezda in valiijo jajca. Ljudje pa so kot česec v panju, ki oživijo po zimskem spanju. Hitijo vsak na svoje stran, na svojih opravkih, zmedeni so, ker ne vedo, za katero delo naj bi prišli. Na njivah brnijo traktorji; na nekaterih njivah še vedno vlečejo plug voli. Za plugom po brandi stop kmet in drži za ralo. Čelo mu je znojno, oči pa se mu vesele svetlikajo. Ob koncu njive počiva, nege ga že bolije, voli pa že tudi težko stepajo. Iz zemlje pa se toplo kadi. Tako je, kot bi se na novo rodila in bi s tem izkazovala hvaležnost. Ko preorjejo njive, že gredo gospodinjke s motikami sadit koruze in krompir ter si obetajo dobro letino.

A vse drugače je, ko pride poletje in še za poletjem jesen. Poleti sušijo krmo, po travnikih spet brnijo kosilnice in traktorji, ki kosijo travo. Po hribih kosijo s navadnimi kosi, nekateri kosci še ob štirih vstanejo, da pokosijo. Tudi poleti je precej dela z okopavanjem koruze in krompirja. V goricah škropijo traje, da bodo v jeseni imeli bogate in obilno trgatve. Ker skozi našo vas teče Rogatnica, smo ob sončnih dnevih vsak dan ob vodi in se kopamo.

Hitro za poletjem pride jesen. Tedaj potrgamo jabolka za zimo. Po njivah populimo korenje in repo. Pastirji pasejo križem krašem po travnikih, si kurijo in pečejo koruze. Ob večerih ličkamo, obrezujemo korenje in repo. Ko pospravimo vse pridelke, čakamo na zimo. Ko zapade sneg, ni vas nič več tako prijazna kot spomladi. Gozdovi niso več tako pisani, zaviti so v črn mrliški plašč. Po bregovih se sankajo, smučajo in drsajo otroci, eni se kepajo, drugi ne vedo, kaj bi počeli. Manejo s rokami, ker jih zebe, domov pa vseeno ne gredo. Vasica je pusta in odeta v belo odejo. Iz vseh dimnikov se kadi dim visoko pod nebo. Nad hribom letajo vrane in jezno krakajo, ptički pa iščejo hrano na oknih. Doma, pri peči, pa se grejejo vsi od kraja, čakajo, kdaj bo sneg skopnel in bodo lahko vesele pohiteli na njive, na travnike in v vinograde.

HALOZE

Tu v prelepih Halozah,
tu me mati rodila je,
tu zibel mi je stekla,
tukaj je moj dom.

Tu v prelepih Halozah,
nam vinska trtica rodi,
nam sladko vince da,
odkar ga že pijemo,
se nam dobro zdi.

Maučič Miran, 5. a

SONCE IN SENČE MOJEGA OTROŠTVA

Kakor mogočna kalna reka teče po strugi in dela hrup, tako tečejo naša leta. Kakor listje na drevju najprej lepo zeleni in ko pride čas, hočeš nočeš mora zapustiti svoj hram, odtrga se od drevesa, pade na tla, potem ga pa veter odnese, kde ve kam. Tako smo tudi ljudje; preživi vsak nekaj bornih let in nazadnje pride ura, ko mora zapustiti svet. Tako tudi mi dan za dnem odraščamo, preživljamo razne degedke, večkrat pa se radi spomnimo na še preživela leta, na leta naše mladosti.

Moje otroštvo! Hitro je minilo. Teda jaz se večkrat spomnim nanj, kako je bilo lepo, ko sem bila še majhna.

Živim v majhni vasi, v preprosti kmečki hiši, v središču vasi. Ne spominjam se več vsega. Vem pa, da sem se vedno držala mame. Kam je šla ona, tam sem bila tudi jaz. Bilo pa je še lepše, ko sem dobila kar naenkrat dve sestrī. Teda sestrī sem nenadoma zasovražila, zdelo se mi je, da ima mama zdaj rajši njiju kot pa mene. Bila sem ljubosumna na sestrī, zato sem ju česte pretepala.

Ob majhnem potoku blizu gozda smo se vsak dan igrali. Tam smo imeli tudi mlako, kamor smo gurali napajat živino. Tja sva s

sestre hodili po vode za prašiče. Jaz je nisem nosila, vedno jo je nesla sestra.

Bilo je poletje in lep senčen dan. Dobro se spominjam, kot bi bilo danes. S sestro sva šli k potoku po vodo. Sestra me je držala za roko, jaz pa sem stopala zraven nje. Med potjo sva se pogovarjali. Sestra je nenadoma zakričala. Jaz sem jo vsa prestrašena pogledala. Kmalu sem opazila, kako sestri oteka noga. Kot okamenela sem stala ter jo gledala. Sestra je na ves glas kričala. Stekla sem domov in povedala mami, da sestra sedi pri potoku, da ima tako debelo nogo in da joka. Peljala sem mamo k sestri. Kmalu je mama opazila, da je sestro pičila kača. Odpeljala jo je k zdravniku. Tam je zelo dolgo čakala in je dobila napotnico šele naslednji dan. Potem je pa bilo z nogo boljše. Zopet sva se lovile, skakale po travniku, lovile metuljčke in nabirale cvetlice. Večkrat sva se tudi sprle in nazadnje tudi teple. Sestra je bila močnejša in me je natepla, potem pa sem jo jaz šla zatožiti mami.

Kot majhna deklica sem bila vedno razposajena. Najbolj sem bila vesela, kadar je bila tudi mama vesela. Leta so tekla, jaz se nisem več držala mami za krilo. Ko sem bila majhna, sem navadno spala poleg starega očeta. Bilo je ravno jeseni, v času trgatve. Moj stari ata je bil ves dan vesel, s tegači je bil ves dan v vinogradu. Ves dan so prepevali in se šalili. Tudi ta večer sem spala zraven starega očeta. Toda zjutraj sem se vsa prestrašena zbudila, ko me je objemala hladna starčkova roka. Nisem vedela, kaj se je zgodilo. Zakaj stari oče ne smrči kot ponavadi? Ker se nisem mogla osvoboditi njegove mrzle roke, sem poklicala mamo. Prihitela je. Odpravih ust je obstala na pragu. Sedaj sem vsa prestrašena pogledala mamo. Še isti hip je mama planila k postelji in začela jokati.

"Zakaj jočeš?" sem jo vprašala, toda mama mi ni mogla odgovoriti. Ker sem videla, da joče ona, sem še jaz začela jokati. Mama me je tolažila, češ da stari oče tako trdno spi, da se ne more zbuditi. Mami sem verjela. Stem sem se nekoliko potolažila. Toda starega očeta niso zbudili. Preoblekli so ga in mu naredili mrtvaški oder. Popoldan so začeli nositi vende, sorodniki so prihajali oblečeni v črno. Vsi so hodili tiho sem ter tja. Vedela sem, da je nekaj narobe. Ko so čez dva dni odpeljali starega očeta na pokopališče, sem vedela, da jem ga

ga zdaj izgubila za vedno. Tedaj je val mojega otroškega veselja preplavila senca za vedno. Stari oče me je vedno tako dobro razumel, zdaj pa sem ga nenadoma izgubila. Vsak dan sem jokala in me nise potelašili ne z lepimi besedami ne z raznimi obljubami. Starega očeta mi ni mogel nihče nadomestiti. Žalovala sem tako dolgo, da sem ga nenadoma sama pozabila. Bila sem spet vesela. Kadar sem se spomnila starega očeta, se mi je milo storilo pri srcu, vedno mi je po licu spelzela debela solza.

Nekega dne se je zgodilo, česar nisem pričakovala. Mama je prinesla najhno punčko - mojo zadnjo sestro. Vsa hiša je bila zdaj polna otroškega jokanja. Nekaj časa sem še to poslušala, kmalu pa mi je bilo tega dovolj. Rekla sem, da nočem imeti sestre. Mama se mi je samo smejala, rekla pa ni nič. Kmalu sem se morala navaditi, da bo otroški jok ostal pri nas. V tistem času še ni bilo strojev. Takrat smo še prali na roke, splahnjevat pa smo hodili v Regatnico. Tudi jaz sem vedno capljala kraven. Splahnjevala sem robčke, ki so bili najmanjši. Ko smo nekega dne šle v Regatnico splahnjevat, sem jaz šla kraven. Ko sem se nagnila nad vodo, mi je spodrenilo in sem padla v vodo. Mama in sestra so se mi smejale, ko so pa videle, da ni šale, je sestra stopila za menoj in me potegnila na suho. Demov sem odšla vsa premočena.

Začel se mi je še en križ življenja. To je bilo takrat, ko sem s šolsko torbo na ramih korakala v prvi razred. Sedaj se mi inteka torej zadnje leto osnovne šole. Moje življenje pa teče dalje, ne vem, kaj vse me še čaka.

Teče, teče kot kalna reka in nekeč priteče nekam daleč, do konca in se nikoli in nikjer več ne ustavi.

Oepak Silva, 8. b

KOLINE

Vsa je nekam napeto. Oče še drži v roki pištolo, s katero bo ustrelil prašiča. Mama je odšla v kuhinjo, da ne bi gledala, kako bo poginil prašič. To stori vedno, ker pravi, da se ji smili. Nekaj je počilo. Vem, kaj je! Oče mu je zaril nož, da

dobi kri za krvavice. Sedaj je že pripravljen.

Kaj pa je to? Oh, saj res, glavo mu bo odsekali! Spet se poredi kri, kolikor je že prej ni steklo. No, pa tudi mama se je med tem že vrnila. Ko je oče porezal še tace, jih je z glave in repom izročil mami in bratu. Najina naloga je bila, da te očistiva. Najprej sva morala vse posuti s toldano snolo, nato pa poriniti v krep. Kasneje pa je bilo treba spraviti iz tace, glave in repa dlake. Slednjič je bilo tudi to opravljeno. Pa tudi oče je prašiča že razrezal na kose. Opravka je imel s črevesjem. Iz njega je moral spustiti blato. Le zakaj sem se mu sedaj pokazala? Ko me je zagledal, sem vedela, da bom morala iti v grabe k studencu, kjer bova črevesa oprala in jih do konca očistila. Spet sem dobila delo. Vzela sem dve posodi, v eno sem naribala repo, v drugo pa nasula sol. Sedaj sem morala pobiteti, kajti oče je že odšel. Ko sem pridrvela po hribu navzdol, me je že čakal. Hitro sem mu v posodo, kjer je imel črevesa, nasula soli in naribala repo. On pa je to skrbno mešal in obračal črevesa. To je nekajkrat ponovil, jaz pa sem mu dolivala sveže vode. Končno je bilo to opravljeno. Z olajšanjem sem stopala po hribu navzgor. Dena me je čakalo spet novo delo. V času, ko se rezali meso za mesene klobase in delali maso za krvavice, sem sedela in uživala v brezdelju. Počitka je bilo hitro konec, kajti že so me poklicali in morala sem vsoati krvavice. Postala sem utrujena. Nato sem odšla v sobe. Med tupa je bilo v kuhinji živahno. Na mize so našli prinašati razna jedila. Od juhe, pa vse tja do raznih slaščic. Pa tudi pijače ni manjkalo. Ljudje se jedli in pili, pa se nagibali zdaj na eno, zdaj na druge stran. Nekateri med njimi so bili videti kakor lutke, saj se le z enim ušesom in očesom spremljali vse dogajanje.

Hren Anica, 8. b

RADA BI ŠLA

Bil je lep poletni dan. Odločili smo se, da bomo ogrebali koruze. Napresili smo nekaj žensk, ki so nam prišle pomagat ogrebat koruze. Tudi jaz sem bila na njivi in ogrebala koruze, vmes pa poslušala šale, na račun katerih smo se ves dan smejali. Z besedo smo prišli na dan tudi o obiranju hmelja. Iz naše vasi

jih po navadi gre vsako leto nekaj obirat hmelj v Savinjsko dolino. Tudi letos se bili namenjeni v hmelj. Naša soseda je vsako leto zbirala hmeljarje po vasi in bila njihov vodja. Pogovor je med drugim tekel tudi o tem, kako je pri obiranju hmelja. Nekateri so začeli pripovedovati tudi razne dogodivščine iz hmelja. Pri teh pogovorih sem se tako navdušila na obiranje hmelja, da sem dejala sosedi, da bi tudi jaz šla zraven.

Zvečer, ko so ljudje odšli, sem mami povedala, da sem zelo navdušena nad obiranjem hmelja, in da bi ga tudi jaz šla rada obirat. Tako dolgo sem silila vanjo, da mi je morala obljubiti, da bom lahko šla. Vendar mi je naštela še vse slabote lastnosti hmeljarije. Ampak to mi ni bilo kaj desti mar. Dan za dnem mi je rojilo po glavi zeleno zlato. Mamo pa sem vsak dan oblegala z vprašanji o hmelju. Vendar mi ona ni povedala nič kaj lepih stvari o hmelju. Tako mi je želja po obiranju hmelja proti koncu počitnic že malo splahnela. Toda kljub temu mi ni dalo mira in nazadnje sem se za trdno odločila, da bom šla v hmelj.

Nekoga dne pa je prišla soseda in mi povedala, da ne bomo šli obirat hmelja, ker ga bodo obirali s strojem. Te besede so naredile name velik vtis. Najraje bi bila rekla sosedi, da je lažniška. Kmalu pa sem spoznala, da je tako nanese. Čez nekaj dni pa mi je postalo kar prav, da nismo šli. Zavedala sem se, da bolje ne more biti nikjer, kot je lahko doma, saj mi vedno nekdo od domačih, bodisi mama ali kdo drug, vedno stojijo ob strani in naredijo namesto mene kaj. Zato je res najboljša doma.

Svenšek Jožica, 8. b

MOJA NAJLJUBŠA ŽIVAL

Zelo rada imam živali. Najbolj všeč pa mi je muca. Tudi jaz sem imela tri muce: črne, rjave in belo-črne. Črna muca mi je pred nekaj dnevi poginila. Verjetno je bila bolna. Z bratom sva bila zelo žalostna. Skopala sva ji grobek in muce sva

položila v jame. Na grobak sva nasadila svetje. Imam še črno-belo staro muce, ki rada hodi po našem stanovanju. Ime ji je Pika. Zelo je udomačena. Pozimi se rača greje pri peči, mežika s svojimi zelenimi očmi in prede. Najraje spi pri meni ob vnočju postelje. Rada se igra z žogico, poskakuje in jo poganja s šapico. Včasih nam ponosno prinese pokazat svoj plen - miške. Ko prinese pokazat lepo siničko, je kregam ali celo natepem. Ko skoti naša Pika mladičke, jih skrije na sosedovem seniku. Šele ko odrastejo, jih ponosno pripelje domov. Muce imam zelo rada, ker je zelo lepa in je tudi koristna domača žival.

Babosek Darinka, 3. a

SRNICA

Študijska knjižnica Ptuj

Nekega dne, ko smo pasli živino in se lovili po gozdu, smo zagledali zelo majhno srnico. Bila je zelo ljubka. Soseca je je prijela in jo odnesla domov. Drugi dan smo šli k sosedovim in smo jo odnesli nazaj na isto mesto, kjer je bila prej. Pevili smo je v staro sunjo. Bila je zelo prestrašena. Mati srna jo je iskala po gozdu. Drugi dan sta se že pasli v detelji.

Vinko Vikič, 5. a

SREČAL SEM SRNO

Bilo je lani, ko sva s bratrancem iskala gobe. Ko sva že nekaj časa hodila po gozdu, sva prišla do grma in pred seboj sva zagledala srno. Bila je kakih deset metrov pred nama. Tiho sva šla proti njej in ko sva bila pet metrov pred njo, naju je začela grdo gledati. A še večno je stala na mestu. Midva sva se ji približevala, in ko sva bila dva metra pred njo, je srna zbrcala z zadnjimi nogami, nato pa s vso močjo zbežala v gozd. V tem trenutku sva se s bratrancem tako prestrašila, kot bi naju najmanj napadel volk. Doma sva povedala, kaj se nama je pripetilo in vsi so se nama smejali.

Janko Kejc, 5. a

Brez mame bi bilo zelo težko ...

ZAKAJ IMAM RADA SVOJO MAMICO?

Svojo mamico imam najbolj rada. Rada je imam zato, ker je skrbna in pridna, ker skrbi za mene, mojega brata in sestrice. Mnogo noči ni spala zaradi nas. Do smo še bili čisto majhni, je mnogo noči bedela, šivala, likala, prala, pospravljala, da smo otroci imeli vse, kar smo potrebovali. Rada je inamrznato, ker vem, da nas ima ona rada. Mamica hodi tudi v službo. Pa poklicu je medicinska sestra, mati in gospodinja. Čeprav je mnogokrat utrujena od dela, vedno še najde čas za nas. Pomaga nam pri učenju. Rada je imam tudi takrat, ko me kroga, če sem poradna. Mamici na 8. marec, praznik naših mami, želim, da bi mnogo let ostala zdrava med nami. Vse mamice so lepe in dobre. Moja mamica je zame najboljša mamica na svetu. Vedno jo bom imela rada.

Babosak Darinka? 3. a

MOJA MATI

Moja mama je gospodinja. Vsako jutro me zbudi. V kuhinji se še čaka bajtnik. Dobro skrbi za nas otroke. Ko pridem iz šole, me doma že čaka kosilo. Danes, na osmi marec, ji bom naredila lep šopek in čestitko. Čestitala ji bom za dan žena. Je bolj srednje postave in ima modre oči. Rada ji pomagam v kuhinji, potem pa se učim.

Ovčar Anica, 5. a

PO MAMINIH STOPINJAH

Nekega dne sem bila sama doma. Mama mi je v hladilniku pustila hrenovko, da bi si jo skuhalo. Toda jaz nisem hotela kuhana, pač pa sem si jo spekla. Najprej sem vzela ponev. V njo sem dala malo masčobe in dala na štedilnik. Medtem, ko se mi je masčoba segrela, sem si hrenovko narezala na ježka. Nato sem jo dala v masčobo. Ko se mi je hrenovka spekla po eni strani, sem jo obrnila še na drugo stran. Ko je bila pečena še na drugi strani, sem potegnila ponev na stran. Nato sem si narezala čebulo, si solila in še dodala zraven gorčico. Potem sem si še odrezala kos kruha, si vzela desertni krožnik in si dala hrenovko nanj. Ko sem imela vse pripravljeno, sem šla jest moje prvo jed, ki sem jo sama skuhalo.

Ovčar Anica, 5. a

POMAGALA SEM MAMI

Nekega dne je šla mama k teti Juliki. Tame ni bilo dolgo domov in sem bila že lačna. Mamo sem velikokrat gledala, kako je kuhala kosilo in pekla palačinke. Jaz sem začela delati palačinke. Stepla sem pet jaje. Potem sem dala notri moko, sol, sladkor. To sem zažvrkljala. Naredili so se mi veliki cmoki. Ko sem vse zažvrkljala, sem malo pustila. Na štedilnik sem dala mast, da se je stajilo. Ko se je začela mast pražiti, sem notri vlila maso. Začelo se je peči. Na prvi strani se je že spekla. Potem pa sem jo morala obrniti. Vzela sem dve vilici in sem preobrnila. Malo se mi je raztrgala. Druge pa so bile še dobre. Ko je mama prišla domov, je bila zelo zadovoljna s mojim prvim kuharskim poskusom.

Stenšek Mihelca, 5. b

DOBILA SEM SESTRICO

Ko sem dobila sestrico, sem si želela, da bi ji dali ime Klavdija. Sestra Darinka pa si je želela Lidijo. Želela sem si tudi bratca, ki bi mu bilo ime Zvonko. Želja se mi ni izpolnila. Ko je mama prinesla Lidijo domov, smo jo vi gledali. Sestrica je bila polulana. Mama jo je previla in povila v odejico. Ko se je najedla, ja zaspala. Morali smo biti tiho, a nam jeziki niso dali miru. Ko je Lidija prvič začela hoditi, smo ji kupili nove rdeče čevljičke. Lidija jih je opazovala in jih metala po kavču. Zjutraj smo ji obuli čevljičke. Nekajkrat je padla. Sedaj pa že sama hodi. Poskuša že govoriti. Ingovarja že: mama, ata, teta, oaba, ada. Smeji se nam, če jo vprašamo, kako se smeji. Stara je že petnajst mesecev.

Vinko Vikica, 5. a

MOJA NALJUBŠA PODOBA

Sence je močno pripekalo na prašno in od pripeke senca rassušeno zemljo, pokrite z ovenele zeleno travo. Pomaknila sem se v senco pod jablano. Tu je bilo kar prijetno. Pogled mi je od-

...and the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

taval na njivo z ovsem, kjer so ga pridno žele in vezale v snope teta, mama in stara mama. Opazovala sem spretno gibe žanji in sanjarila. Naenkrat reško zabobni. Prestrašila sem se. Niti opazila nisem, da so nebo prekrili črni oblaki. Zogledala sem starega očeta, ki me je klical, da naj žanjice pokličem domov, da bomo šli na druge njivo po pšenico. Obrnila sem se in stekla na njivo po žanjice. Mama in stara mama sta odhiteli naprej domov. Teta mi je rekla, da je boli glava. Zatrnela sem se v njen še mlad obraz. Na obrazu so bile zarisane gube skrbi. Že od nekdaj mi je teta zelo veliko pomenila. Če sem le mogla, sem se zmuznila in jo pobrisala k teti. Lahko sem se igrala s sestrično in bratrancem. Včasih sem bila zaradi svojega klatenja tepena. Po navadi pa me je tebeška obranila teta. Nato sta odšli vsaka na svojo stran.

Medtem časom so oni pšenico spravili domov, a potem dežja ni bilo. Zmuznila sem se v hišo in se spravila risat.

Naenkrat priteče sestrična in med jokom pove, da je teti slabo. Tako sem se prestrašila, da me je zgrabilo nekje pri srcu, svinčnik pa mi je zdrknil iz roke in padel na tla. Vendar sem hitro za ostalimi pohitela k sosedovim. Teti ni bilo pomoči. Na glas sem zajokala. Jok se mi je nato spremenil v hlipanje in kričanje. Prišel je rešilec. Tete so odpeljali v bolnišnico.

Zvečer, ko je prišla mama domov, je med solzami povedala, da je teta umrla. Nisem vedela kaj bi storila. Začela sem na vse pretege jokati, prav tako sestrična in bratranec. Mlajša sestrična pa tako ni razumela za kaj je šlo, ker ji je bilo komaj dve leti. Stisnila sem se v najtemnejši kot in jokala.

Vedela sem, da tete ne bom nikoli več videla žive in nikoli več ne bom slišala njenega glasu. Od žalosti sem zaspala.

Naslednji dan so tete v krsti pripeljali domov. Nisem mogla razumeti, da v krsti leži teta, ki sem jo imela tako rada.

Na tretji dan smo je pokopali. Nisem mogla jokati. Po obrazu so mi tekale samo suhe solze.

Čeprav sem hodila takrat v četrty razred, sem spoznala, kaj je to, če izgubiš nekoga, ki ga imaš rad, si navezan nanj in ki ti v življenju veliko pomeni.

Minila se že štiri leta, vendar je ne bom pozabila. Njena podoba mi bo ostala v spominu.

NEHVALEŽNA SEM BILA

Bližalo se je poletje. Dnevi so postajali vsak dan bolj topli. Kot vsi otroci, sem si tudi jaz zaželela cokle. Bližal se je namreč tudi moj rojstni dan. Skoraj vsak dan sem omenjala cokle. Mama je vedno poslušala, rekla pa ni nič. Drugi dan sem se odpravila v šolo. Sošolcem sem povedala, da imam rojstni dan. Med poukom sem bila nestrpna in komaj sem čakala na konec pouka. Ure so pa bile zelo dolgočasne. Končno je zazvonilo. Hitro sem si sezula copate in si obula čevlje. Odšla sem na postajo. Pripeljal je avtobus. Vstopila sem in se odpeljala proti domu. Ko sem se pripeljala do Hroneka, sem izstopila. Odhitela sem domov. Ko sem prišla domov, ni bilo nikogar doma. Prisluhnila sem in zaslišala, kako mama in brat v sobi ponavljati besede za moj rojstni dan. Vrata so se odprla. Prva je prišla mama. V roki je držala veliko škatlo, ki je bila povita v lep svilen papir in povezana z zlatim trakom. Potem je prišel tudi Dušan in oba sta mi čestitala. Mene pa je preganja radevednost, zato sem odprla škatlo. Zagledala sem, kar sem si najbolj želela. Pogledala sem mamo, potem pa rekla: "Takih si nisem želela in jih nečem." Mamica je postala žalostna, mene pa je postalo sram. Hitro sem hotela popraviti svojo nehvaležnost, zato sem rekla: "Oprosti, mamica, saj so lepi." A mamica je bilo tiho. V srcu me je tako peklo, kajti vedela sem, da tega ne bo nikoli pozabila. Mamica je postala vesela, ker je vedela, da bi mi drugače pokvarila rojstni dan. Vsi smo postali veseli in smo se malo razvedrili vsi skupaj v domačem krogu.

Svenšek Lilijana, 7. a

UŽALILA SEM JO

Ko smo nekega dne v šoli pisali matematični test, se mi je zdel zelo težak. Drugi dan smo prišli v šolo in smo imeli uro matematike. ~~Uro~~ Tovarišica nam je vrnila popravljene kontrolne naloge. Vsi smo se bali. Ko sem pogledala na list, sem videla vse podčrtano z rdečo barvo, bila je seveda enojka. Ko sem prišla domov, mami o tem nisem upala povedati. Naslednji dan pa smo dobili od tovariša razrednika liste,

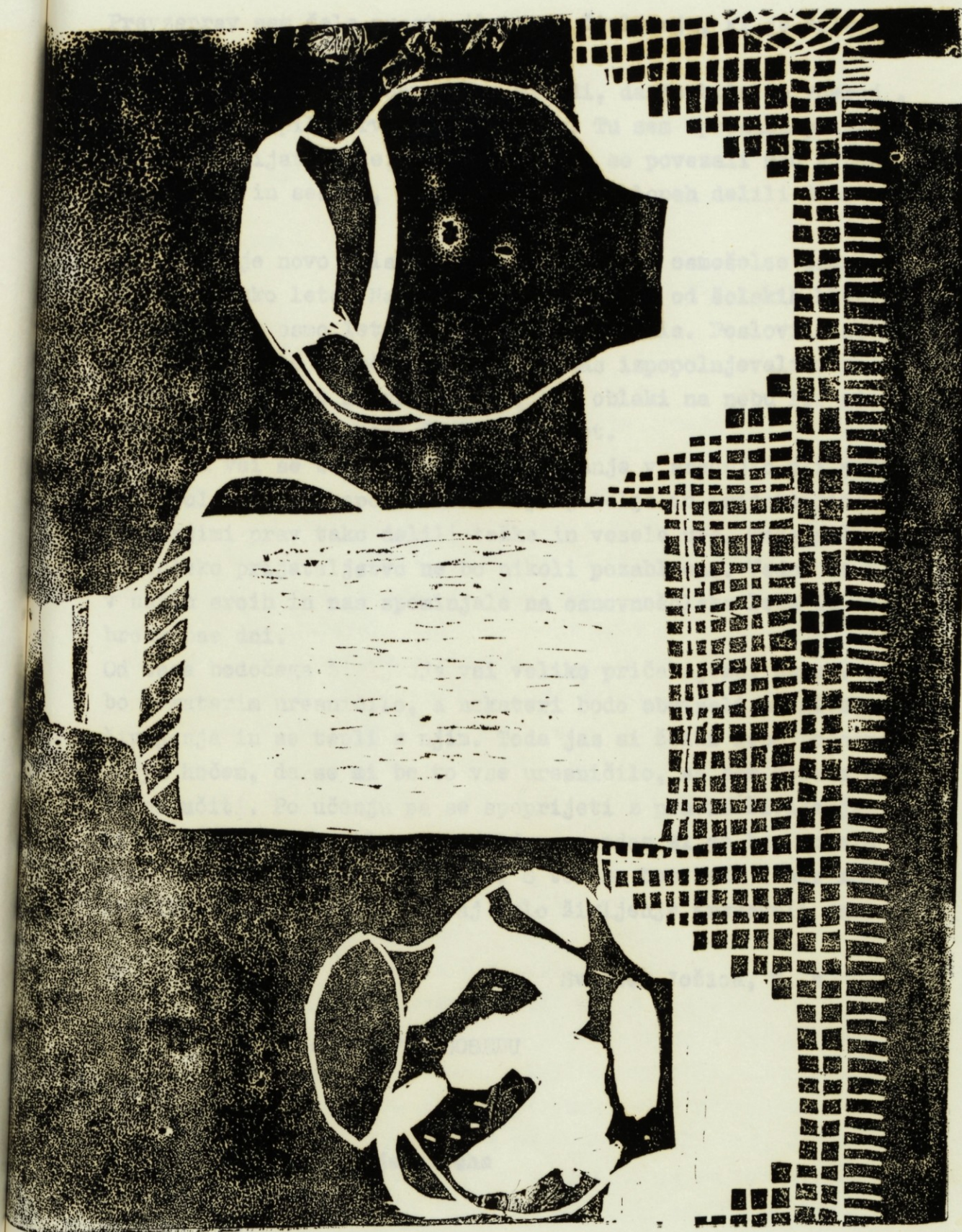
na listih pa je bilo vabilo za roditeljski sestanek. Postala sem rdeča. Vedela sem, da bo mama zvedela za enojko. To je bila moja prva enojka. Mami sem morala dati listek. Drugi dan pa je šla na roditeljski sestanek. Ko je prišla domov, je bila videti zelo žalostna. Prinesla sem ji copate, ona pa me je samo gledala z žalostnimi očmi in njene oči so miže govorile, kaj mi misli povedati. Stopila sem prednje, jo pri- jela za roko in ji rekla s trepetajočim glasom: "Mama, tudi mene je prizadela prva enojka. Veš, nisem ti mogla povedati. To enojko si hočem popraviti in obljubljam ti, da ne bom pri- nesla domov dobene več." To sem ji povedala z roko na srcu. Ona pa me je objela in poljubila ter rekla: "Odpuščam ti, hčerka, odpuščam." Bila sem vesela, da ni ostala na meni več ta skrb, kako in kdaj bi ji povedala to novice. Od tistega časa pa res nisem dobila več nobene enojke. To je bila prva in tudi zadnja.

Feguš Valerija, 6. b

The background of the page is a light gray color. It features several abstract, semi-transparent elements. On the left side, there are two large, irregular, light-colored shapes that resemble stylized leaves or petals. On the right side, there is a large, vertical rectangular area filled with a fine grid pattern. The text 'Razmišljanja' is printed in a purple, serif font, centered horizontally and positioned between the two large leaf-like shapes.

Razmišljanja

KAN, ONLAKI, PREKO POLJA, KANT

KAM, OBLAKI, PREKO POLJA, KAM?

Pravzaprav sem žele prestopila prag življenja, ki je bile do sedaj v glavnem posejane z rožami.

Minilo je sedem let, čeprav se mi zdi, da je bilo to včeraj, ko sem prestopila prvič šolski prag. Tu sem spoznala prijatelje in prijateljice, s katerimi smo se povezali med seboj kot bratje in sestre, ter si v šolskih klopih delili dobro in slabo.

Načelo se je novo šolsko leto in to za nas osmošolce zadnje osnovnošolsko leto. Nato se bomo poslovili od šolskih klopi, v katerih že osmo leto trgamo hlače in krila. Poslovili se bomo tudi od šole in učiteljev, ki so nas izpopolnjevali v znanju. Razfrčali se bomo na vse strani, kot oblaki na nebu ter si začeli graditi svojo novo življensko pot.

Večinoma vsi se bomo odločili za šolanje v srednjih ali poklicnih šolah in tam spoznali nove prijatelje in prijateljice in si z njimi prav tako delili težke in vesele ure. Toda naše osnovno šolsko prijateljstvo ne bo nikoli pozabljeno. Vedno bo tlelo v naših srcih in nas spominjalo na osnovnošolska leta in na brezkrbne dni.

Od tega bodočega življenja vsi veliko pričakujemo, čeprav se bo nekaterim uresničilo, a nekateri bodo obviseli na nitki življenja in se tepli z njim. Toda jaz si želim lepo bodočnost! Če pa hočem, da se mi bo to vse uresničilo, se bom morala pošteno učiti. Po učenju pa se spoprijeti z pravin življenjem, ki po navadi ni postlano s cvetjem, vendar si ga bom morala samo urediti s trudom in delom. S tem se bom tudi lahke zahvalila staršem, ki so skoraj celo življenje žrtvovali zame.

Svenšek Jožica, 8. b

OGENJ PRI SOSEDU

Vse je tiho,

vse je mirno.

Naenkrat iznad sosednje strehe

se dviguje plamen,

ki gori, gori...

Pritekli so gasilci

in so gasili.

A jaz sem gledal,

gledal plamen,

ki gori svojo pot.

S R C E

Srce bije,

tiktaka tiho, tiho, drobno.

Naenkrat zabobni.

Umolkne!

Nič več se ne gane,

ne zadoni.

Človek je umrl.

Kupčič Bene, 5. a

P R E P I S

Sonja je mirno sedela za mizo in pisala domačo nalogo. Hodila je v sedmi razred in vsak prosti čas je porabila za učenje in pisanje domačih nalog, saj si je močno želela nadaljevati šolanje. Toda vedela je, da bo imela malo možnosti, saj oče in mati ves denar sproti porabita za pijačo. Skoraj vsak večer hodita pozno in zelo pijana domov.

Ravno je zaključevala nalogo, ko je pred hišo zaslišala mamine korake in zadaj oštete kletvice. Takej za tem se je v kuhinjo prizibala mama. Ni ji voščila niti dober večer, ampak se takoj zadržala na Sonjo: "Kje si pa bila, smrklja, danes? Žate jih boš še pošteno dobila," in se sesedla na stol. Sonja je vsa prestrašena vzkliknila: "Kje sem pa bila! Saj verdam veš, da ne grem nikamor, da sem vedno doma. "Ne laži mi, smrklja," je zavpila mati. Takrat je vstopil še oče in se zadržal: "Kaj se vedno prpirata, babi?" Bomo same vaju poslušali ali kaj? Tu sem jaz gospodar, in v hiši bo, kakor bom jaz hotel! Zdaj pa večerje na mizo." Sonja je še šla k štedilniku, da bi dala očetu večerje, ko jo je mati zavrnila: "Nič mu ne daj večerje, pijansu staremu! Vsak večer je pijan in doma razgraja! Večerje si spleh ne zaslužiš!" Sonja ni vedela, kaj bi naredila. Izbruhla je iz nje: "Samo dereta se nad mano! Vsak večer sta pijana! Ves denar porabita za pijačo! Jaz ne dobim nikoli nič, še za obleko ne. Nobeden si ne zasluži večerje! To je za brata!" Mati in oče sta se razjesila: "Vatani smrklja, da jih ne boš dobila! Zdaj pa še povej, kje si se potepala danes? To se bo nehalo, da veš," se je spet zadržala mati. "Tihe bedi stara, in

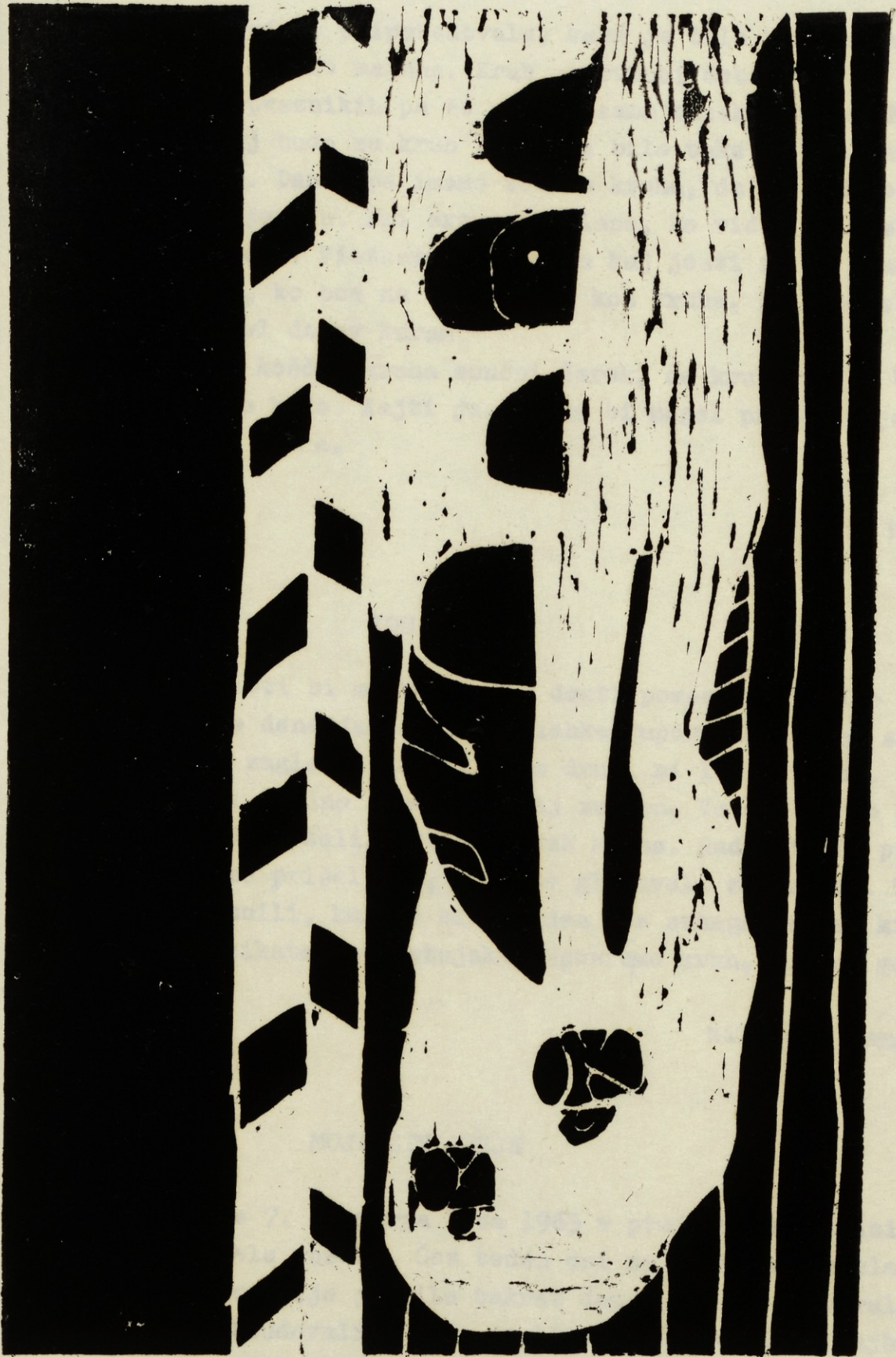
pojdi spat! Zdaj imava midva s Sonjo računat!" se je spet zadržal oče. Mati se je opotekaje spravila spat. Zunaj pa je Sonja zaslišala bratove korake in razveselila se je, saj je vedela, da bo očeta spravil spat. Tada motila se je, saj brat, takšen kot ta večer, še nikoli ni bil. Vstopil je, tudi on ni nič pozdravil, ampak se takoj zadržal na Sonjo: "Kaj se spet prepiraš z očetom? Kaj pa misliš, da si, smrklja? Samo malo se še pregovarjaj in boš tepena, da veš!" "Jutri pa pojdi na polje in pusti že te zveske in knjige. Iz tebe tako nikoli nič ne bo!" je še zagodrnjal oče in se tudi on gozdnjaje odpravil spat. Sonji so se po licu vlije solze. Odšla je v svojo sobo, se zaklenila, legla na posteljo in dolgo v noč jokala ob mislih: "Nihče me nima rad. Vsi me sovražijo in vpijejo na mene".

Satler Vera, 8.b

OH, TI ODRASLI

Vsi starši, kot tudi moji, so takšne navade, da bi se samo nad nami kregali in nas stalno "komandirali". Tudi učitelji so zmeraj takšne volje, da se samo kregajo. Vsako uro tulijo in se kregajo nad nami, zakaj se ne učimo. Mi pa sedimo in se požvižgamo na takšne stvari. Vsi so si podobni, vsi bi samo nekoga kregali. Doma je kot v šoli. Prideš domov in pet minut zamudiš, te že oče krega in se dere nad tebo. Tudi na avtobusu je tako. Šofer se samo krega, zakaj se prerivamo in dajemo torbe na sedeže, ki so vsi blatni in prašni, kot bi svinje hodile po njih. Sosed pa se krega, kadar na travniku igramo nogomet. Pred hišo kriči in preklinja in se od jeze kar peni. Mi pa ga izzivamo in mu pravimo, naj še on gre igrat nogomet. Takrat pa se razjezi, do zadnega. Takrat vzame palico in teče za nami. Vendar mu zbeži vsak na svojo stran. Taki so odrasli ljudje; neresni in bi se stalno kregali. Vendar takih ljudi ni mogoče spremeniti, če ga obrneš na glavo ali na nogo, še vedno se bo kregal nad tebo.

Drevenšek Slavko, 4.b

KAJ MI POMENI KOŠČEK KRUHA?

Stara mama mi je pripovedovala, kako je bilo hudo za kruh, ko je bila ona še majhna. Kruh so otroci dobili le ob nedeljah in velikih praznikih pa še takrat samo tanek košček. Takrat je bilo bolj hudo za kruh in ni ga bilo take na pretek kot ga je danes. Danes pa imamo toliko kruha, da ga vidimo v smetnjakih in jarkih. Pri sreči me stisne, ko vidim na tleh kos kruha. Otroci v Vietnamu pa nimajo kaj jesti in od gladi umirajo. Zato pa, ko bom na tleh videl kos kruha, ga bom pobral in ga odnesel domov kuram.

Meni pomeni košček kruha sončni žarek, če kruha ne bi bilo, bi bilo zelo hudo. Kajti jaz si ne bi mogel predstavljati življenja brez kruha.

Maučiš Miran
5. a

KOS KRUHA

Pred nekaj leti bi mi kos kruha desti pomenil. Ni bilo tolike dobrot in ne denarja, da bi si lahko kupovali. A časi se spreminjajo. Če zagledam na mizi sam druh, mi lakota mine. Take smo izbirčni. Vedno mora biti kaj zraven. Vendar se še otroci na svetu, ki si želijo samo košček kruha. Rada bi jim pomagala. Mogoče bo prišel čas, ko bomo gladovali za kruhom. Takrat se bomo spomnili, kaj je bil vreden kos suhega kruha, ki je ležal v marsikaterem smetnjaku. Spoustimo kruh, dokler ga imamo!

Milica Šturmšek
5. a

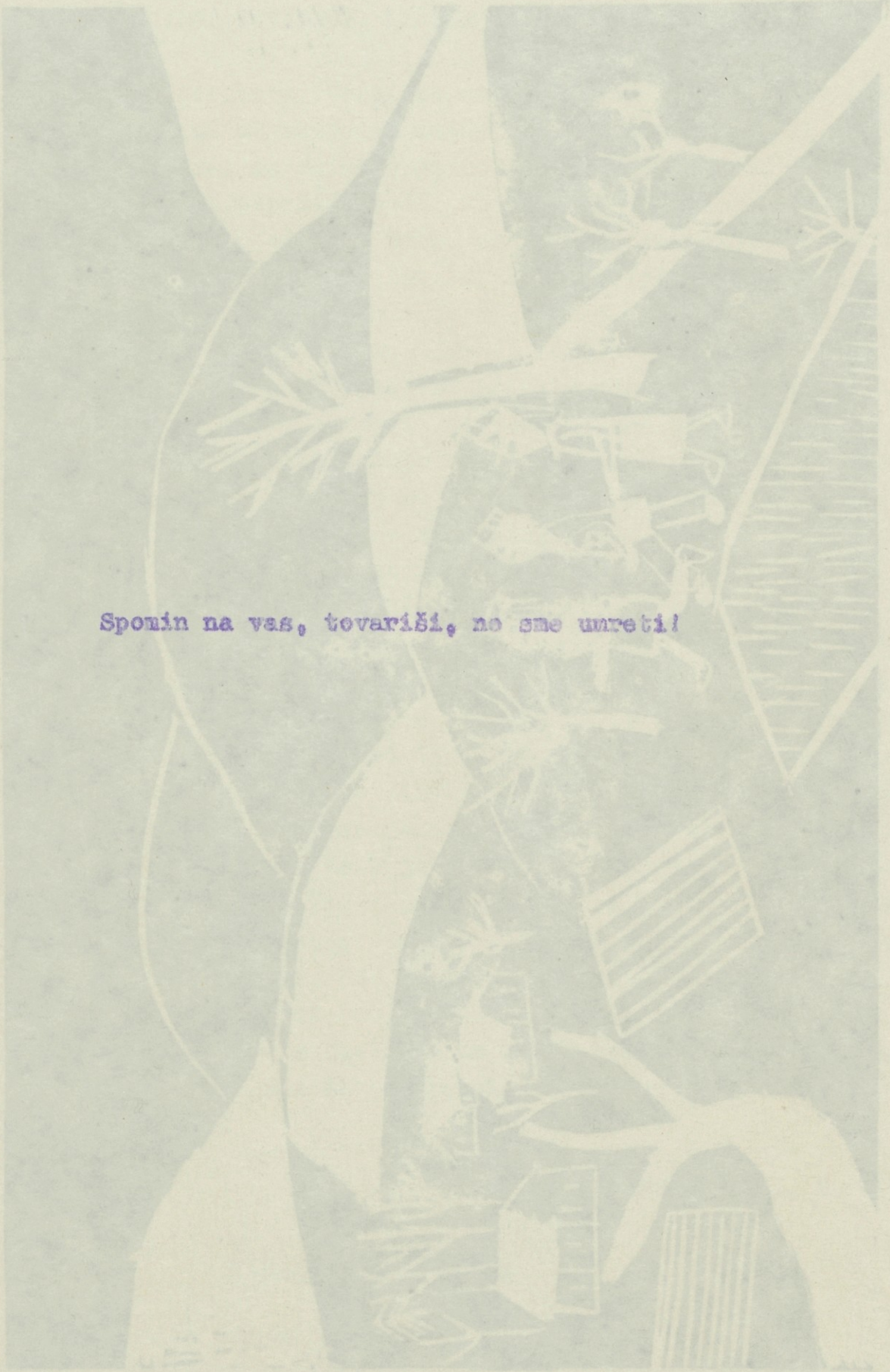
MOJE ŽIVLJENJE

Rodila sem se 7. januarja leta 1963 v ptujski bolnišnici. Vsi se me bili zelo veseli. Čez teden dni me je mama odnesla domov. Kakšno veselje je bilo takrat doma! Vsi so se zbrali okrog mene in me občudovali. Sreča je bila takrat v hiši. Najbolj vesela me je bila mama. Gledala me je z ljubečimi očmi. Dajala mi je vso ljubezen, ki je bila namenjena meni.

Ko sem se jaz rodila, je bila mama stara šestindvajset let. Očeta nimam, ker mi ga je oče koški ubil še tri tedne pred

mojim rojstvom. Čez dve leti se je mama poročila drugič. De-
bila je dobrega in skrbnega moža, saj jo je sprejel, ko je
imela že štiri otroke. Prej je mama bila nesrečna. Morala je
hoditi na delo še dva dni pred mojim rojstvom, da je kaj pri-
služila, ker je takrat v hiši vladala revščina. Kako težko
je bilo takrat pri nas. Kruha ni bilo dovolj za vse, dela pa
vedno več. To je trpljenje, kakršnega ni čutil vsakdo in želim,
da ga tudi ne bi. Ko se je drugič poročila, je bila srečna,
saj se je takrat stanje malo izboljšalo. Oče je hodil v službo,
mama pa je delala doma, saj smo imeli tudi krave. Velike ko-
riati smo imeli od nje. Dnevno nam je dala po dvanajst litrov
mleka. Tudi na pašo smo jo morali spustiti vsak dan. Igrali
smo se, kolikor smo se hoteli. Plezali smo po drevju, se po-
dili po hribih v dolino in počenjali vsemogoče. Čas teče in
nič ne reče, kot pravi pregovor. Z njim sem tudi jaz deraščala.
Prišel je dan, ko sem prvič prestopila šolski prag. Takrat
še je bilo v mojem srcu veselje, saj sem si vedno želela samo
v šolo. Že kot triletni otrok sem hotela v šolo. A čas je le
prišel in z njim uresničenje največje želje. Šola je bila tu
in učenje tudi. Veselo je bilo takrat. Učenje mi ni delalo
težav, saj mi je tov. Irena Ferčec učna snov lepo razlagala
in me naučila pisati in računati. Pri tem se mi pomagale tudi
moje sestre, ki so pa že starejše. Najstarejša je stara dvain-
dvajset let. Je poročena in ima dveletno hčerko, ki ji je ime
Romana; druga je stara devetnajst let in je odvojila natakarski
poklic; tretja je stara sedemnajst let. Hodi v šolo in se bo
po končani maturi zaposlila kot tajnica v pisarni. Jaz sem
stara zdaj štirinajst let, obiskujem sedmi razred, učenje mi
ne dela težav in tako sem se odločila za poklic medicinske
sestre.

Milica Krape, 7. b

Sponin na vas, tovariši, no sme unreti!

SPOMIN NA VAS, TOVARŠI, NE SME UMRETI

Bližalo se je jutro. Žarki sonca so pravkar posijali na mesto s praznimi ulicami in temačnimi stavbami. Le tu in tam je kateri hitel na delovno mesto ali šel nakupovat. To tišino je premotil strašen trušč. Bližala so se letala. Bilo jih je toliko, da so zakrila nebo. Prebivalci so prihiteli na ulice in začudeno strmeli v letala, ki so se jim vedno bolj bližala. Z grozo v srcu so pričakovali, kaj se bo zgodilo. Vendar jim ni bilo potrebno dolgo čakati. Letala so začela sipati bombe, da je med prebivalstvom nastala prava zmeda. Brezglavo so tekali sem ter tja, ne da bi vedeli, kam bi se poskrili, saj so vse okrog njih padale bombe, gorele in se rušile stavbe. Med grmenjem letal so se slišali glasovi obupanih otrok, ki jim je to strašno jutro za vselej vzelo starše. Po ulicah so ležali ljudje, ki so stekali in klicali, naj jim vendar kdo pomaga. Mimo njih je hitelo vse polno ljudi, vendar se nihče ni ustavil, da bi jim priskočil na pomoč. Bili so prestrašeni in niso vedeli, kaj bi storili, da bi si rešili življenje. Zato se niso ozirali po ljudeh, ki so ranjeni ali mrtvi obležali na cesti. Vse več ljudi je obležalo po cestah, ogenj pa je zajemal vedno nove stavbe, iz katerih so bežali ljudje. Vedno novi kriki so prihajali od ranjencev s strašnimi ranami. Kriki, ki so človeka navdajali z grozo v srcu. Pogled na mesto je bil strašen. Koder je segel pogled, povsod samo pustošenje. Goreče stavbe, razmetana človeška trupla, iz katerih ni bilo moč spoznati, kdo je ta nesrečnik, ki mu je odtrgalo nogo, roko ali kateri drugi ud. Vse to nas je privedlo do spoznanja, da tudi z nasiljem ne moreš zatreti naroda, ki ne mara, da bi imel nad seboj človeka, ki bi mu ukazoval in mu kratil pravice.

Hren Anica, 8. b

TEDAJ JE BILA VOJNA

Tedaj je bila vojna!

Pred tridesetimi leti je sovražnik brez vojne napovedi napadel Jugoslavijo. Glavno mesto Beograd je bilo uničeno. Vlada s kraljem je zbežala in zapustila mesto. Ljudnje so ostali sami, prestrašeni in zmedeni. Hoteli so se boriti proti sovražniku!

Pod vodstvom KP in tovariša Tita se je pričel narodnoosvobodilni boj, ki ga okupator ni mogel zatreti. Ljudje so se borili za vsak košček zemlje, za svoj dom, za svojo domovino... Zato se bili močnejši! V boju je bilo mnogo žrtev. Zemlja je vsrkavala kri in solze. Tam so zrastle lepe rdeče rože. Tedaj je bila svoboda!

Reguš Jožica, 5. b

NEPOZABNO SREČANJE

Odred je tiho korakal skozi gozd. Med borci je vladala tišina. Izgledalo je, kakor, da se skregani in nočeje spregovoriti drug z drugim. Vendar ni bilo tako. Pravkar se se vračali s boja. Še svež spomin na boj, ranjene in padle tovariše jih je navdajal s grozo. V molku se je skrivala bolečina, ki je niso hoteli pokazati. Sramovali so se solz, saj so vedeli, da so tovariši padli za lepšo in boljšo bodočnost. Končno je ta molk pretrgalo tiho petje, ki je prihajalo nekje iz osadja. Pesem je zvenela otožno in je izražala žalost za izgubljenimi tovariši, ki jim je bil ta dan zadnji v življenju.

Še je bilo bojev, vedno novi borei so padali za lepšo in boljšo bodočnost. Vendar niso obupali, saj so vedeli, da vojna ne bo več dolgo trajala in da bo slej ko prej zasijala svoboda. Na dan svobode je bilo nepopisno veselje. Po dolgem času se se spet srečali znanci. Vrnili so se se možje, fantje, dekleta, žene in z nemirnim očesom iskali svoje najdražje.

Hren Anica, 8. b

TOVARIŠI

Zdravo! Tovariši!
Dolgo je že od takrat,
od borbo težavnih,
od hrabrih dni,
a spomin nanje še živi, živi ...

Pokazali ste Nemcem,
kaj je naša moč,
kakšen je vaš boj!

Gili ste hrabri borci,
a spomin na vas naj še živi, živi ...

Maučil Miran, 5. a

B I T K A

Glej, tam na hribu, tem žarečem,
tam regljaje mitraljezi,
ki kose te naše fanto...
Glej se gromom, glej za luknjo
ali v jašku pod zemljo
padajo junaki,
ki bore se za svobodo.

Kupčič Beno, 5. a

K O L O N A

Tam izpod hriba vije se kolona črna,
vedno daljša, vedno bližja.

Vije se proti tej dolini črni,
tja, kjer čaka jih krst ognjeni!

Kupčič Beno, 5. a

Z A S E D A

Tam v dolini,
tam se nekaj je zgabilo,
tam je nekaj zašumelo,
tam je nekaj zaregljalo, zabobnelo.

Padel je junak!

Potem bilo je tiho, tiho vse.

Kupčič Beno, 5. a

B O R

Hej, bor, kaj tu na tleh ležiš?
Zakaj nič več prijetno ne šumiš?
Le kaj poslušáš?
Česa se pominjaš?
Dni preteklih, težkih časov

in solzé utiram z lice oteklih.

Kupčič Beno, 5. a

KURIRČEK

Petoček glasno šumlja
v tej samoti strašni,
a vendar kurirčka malega ni strah,
ker hraber je in mlađ.

V gozdu se upira.
Ves je truden in zaspan,
a vendar ve,
da z vašno pošto je poslan.

Vinko Vikica, 5. a

DAN JUGOSLOVANSKE LJUDSKE ARMADE

Šuma drevesa štrlijo v zrak, veter goni svojo pesem in zavija
okrog oglov. Goli lasi, ponekod pokriti s redko sivo travo,
delajo temačen in pust videz...

V takšnem okolju je pred 35. leti začela težavno pot naša
NOV. Partizanske enote so bile vezane na določena ozemlja
in se niso udeleževale vojaških premikov in ofenzivnih akcij
izven področij, na katerih so nastale. Ugotovili so, da morajo
ustanoviti enote, ki bodo imele širši prostor delovanja in se
bodo premikale tam, kjer bo imel sovražnik najhujši pritisk.
Tako so v bosanskem mestecu Rudu, 22. decembra 1941 ustanovili
prve proletarske brigade. V naslednjih mesecih je nastala še
več proletarskih brigad, ki se postale prve enote naše vojske.
Izreden pomen za naše enote je imele tovarištvo, ki se je
razvijalo med partizani. Njihovo bistvo je bilo, da v boju
ranjenega tovariša ne zapustiš. Zanj se bojuješ do zadnjega.
Če ni pomoči, zadnji naboj prihraniš zase in se ustreliš, da
ne prideš živ v roke sovražniku. To nam kažejo številni boji,
kot so bitka na Sutjeski, Neretvi, Kozari, napad na Drvar in
še nekaj drugih bitk, v katerih je izgubilo življenje na tiso-
če svobodljubnih ljudi. Vseh težav partizani ne bi mogli prena-
gati, če jim ne bi pomagali domačini - ljudje, ki so bili do-
ma in so se s partizani delili zadnja prgišča hrane in zadnji
kos obloke. Prav v tem so imeli partizani upanje, da niso v
nemoči sami. Te upanje jim je dala moč, da so lažje premagovali

napore.

Po štirih letih hudega boja je vojna minila. V domovini je zavladala svoboda, bratstvo in enotnost. Tudi sedaj, ko smo svobodni, moramo imeti vojsko, ki pa je dosegla že zelo visoke stopnje razvoja. Vojaška industrija izdeluje najboljše orožje, ki so ga uspešno preizkusili v vojaški vaji Golija 76. Videli smo, kako je organizirana naša vojska in kaj vse zmore. Ponosni smo nanje in zaupamo jim!

Svenšek Jerica, 8. b

PO POTEH REVOLUCIJE

Bili smo na pohodu po poteh slovanjegeriške čete v Mostju, kjer je sovražnik uničil partizane. Med njimi je bil tudi Jože Lacko. Bil je ranjen. Zavlekel se je na neko kmetijo, kjer so ga ulovili Nemci. Odgnali so ga v Ptuj. Tam so ga mučili in pretepali. Vabili so ga po ptujskih ulicah in nanj privezali tablo z besedami "Ich bin bandit". Za njih je bil bandit, za nas pa je junak in hraber partiza.

Drevenšek Milica, 5. a

NAŠI VOJAKI

Vsako leto 22. decembra praznujejo vojaki svoj praznik. V okviru tega praznika nas obiščejo in nam prikazujejo filme iz življenja vojakov. Vse si jih z zanimanjem ogledamo, še raje pa poskusimo streljati z orožjem, ki ga prinesejo s seboj.

Ko bom moral oditi v vojsko, bom zvest in hraber borec. Trudil se bom, da bom svoje naloge čim bolj vestno izvrševal in pomagal pri nesrečah. Želim si, da bi kot vojak vozil helikopter. S helikopterjem bi prevažal ljudem hrano ali pa jim kako drugače pomagal. Če ne bi vozil helikopterja pa bi bil rad granicar. Imel bi psa in bi čuval naše meje.

Lukman Bogdan, 5. b

S O D E L O V A L I S O :

Učenci lăterarnega kroŹka pod mentorstvom
tov. Ide Gajser
in

učenci likovnega kroŹka pod mentorstvom
tov. Mire Mijačević.

1. Naslovna stran: Vrečar Anica,	6.a
2. Pri likovnem kroŹku: Plavčak Tatjana	6.a
3. V televadnici: Petečnik Bernarda,	6.a
4. Dve posedi: Hliš BeŹena,	5.b
5. Lenčnica: Koje Janke,	5.a
6. Haloški pejŹaŹ: Lukman Bogdan,	5.b
7. TihoŹitje s kruhom: Štruci Marjana	6.a
8. KekoŹja druŹina: Mareh Justika,	5.b
9. Vaza s cvetjem: Klaneček Majda,	5.a
10. Vrč: Iljevec Bernarda,	5.n
11. Tri posede: Feguš JoŹica,	5.b
12. TihoŹitje s kruhom: Štruci Marjana,	6.a
13. Kurirčkova pošta: Plavčak Tatjana,	6.a

